AFŞAR TİMUÇİN

DESTANLAR

Tahir ile Zühre/ Leyla ile Mecnun/Ferhat ile Şirin

Arzu ile Kamber/ Güllü ile Hamza

GÖLGE YAYINLARI

TAHİR İLE ZÜHRE

Ayrıdır dünyamızın zamanları

Her zamanda gelir geçer bu yoldan

Iyi kötü her çeşit yolcu

Bu her gün kendimizi daha anladığımız

Denizinde tek damla olduğumuz

Bu uzun yolculuğu

Adam vardır çöllerden çöllere geçirir

Adam vardır su başında gölgelerde

Dağ doruklarında yüceltir dinlendirir

Ona yeni sevinçler katar her adımda

Adam vardır yoktan kurar güzeli

Adam vardır güzeli yok eder

Dostlar açık söyleyelim söyleyeceğimizi

Adam vardır ardında is bırakır

Adam vardır ardında iz bırakır

Birincilere söyleyecek sözümüz yok

Varolsun ikinciler

Anlatacağımız masal şöyle anlatılır

Çok eski zamanlarda bir ülkede

Bütün padişahlar gibi dingin mutlu

Bütün padişahlar gibi rahat ve umutlu

Yüceliği kendinden

Bir yüce Padişah varmış

Hiçbir şeyi eksik değilmiş dünyada

Sultan gözünün içine bakarmış

Halk desen kul köleymiş uğrunda

Isteyebileceği her şeyi elinin altında

Yok diye bir söz ömründe duymamış

Ama yok diyebilmeyi öğrenmiş daha sonra

Padişah'ın da Vezir in de çocuğu olmuyormuş

Çocuk bir yağmurdur ana-baba tarlasına

Onlarınkine damlası düşmemiş

Çorak topraklar gibi kalmışlar

Duru ve yakıcı bir yaz ortasında

Kendini uyuyan bir çöl gibi

Su yüzü görmeyen gökler gibi

Masallarda yüceden çıkagelir

Her aradığımız bizim

Bakarsın bir su başında bir çalı dibinde

Yıllardır umduğun doğmuş sana

Sana bütün duyarlığıyla bütün sevinciyle

Bir gün şehre her dokunduğu hastalığa

Sağlık getiren bir hekim gelmiş uzaklardan

Yerleşmiş bir yıkık kulübeye

Bir bilgenin gücüne uygun olan

Kısa zamanda duyurmuş adını

Bir sabah vakti ona Padişah'ın selamını getirmişler

Padişah seni saraya çağırıyor demişler

Hekim demiş ki -ben de kendi işimde padişahım

Isterse gelsin derdini anlayalım

Padişah Vezir'ini alıp biraz sonra

Usta hekimin kulübesine gelmiş

Yeşil bir sudan ikisi de birer yudum içmişler

Aradan aylar geçmiş

Iyi haber yayılmış başkente

Padişah'ın bir kızı olmuş

Gözleri hiç durulmamış denizleri andıran

Vezir'in bir oğlu olmuş

Bakışı gökte yüzen umut dolu bir zaman

Kıza Zühre demişler oğlana Tahir

Yanyana getirilmezse ağlarmış ikisi de

Yanyana getirilirse gülermiş gözleri

Bir araya gelmezlerse yeri göğü yıkarlarmış

Bir arada oldular mı sonsuzmuş sevinçleri

Bari demiş Padişah ve Vezir

Bunlar birbirine öz kardeş olsun

Aynı yere taşınsın beşikleri

Bunlar birbirini kardeş bilsinler

Biri padişah oğludur bundan sonra

Biri padişah kızı

Çocuklar büyüyünce birbirlerine kardeş demişler ama

Yüreklerine düşen ateşten çıkan ışıklar sarınca yüreklerini

Ikisi de birbirine vurulmuş

İkisi de gizlemiş sevgisini

Yasak bir sevgiyi büyütmemek için

Çöle susan sular gibi susmuşlar

Kurutabilmek için bütün denizlerini

Yalnızlığa gömülüp beklemişler

Yüce dağın tepesinde kimsesiz bir göl gibi

Ama gözlerinde esen rüzgârlar

Bir ülkeden bir ülkeye selam götürür gibi

Anlatırmış birinden birine ki

Bir su deniz olmak istedi miydi

Karşısına duranı boğar geçer

Tahir de Zühre de boş yere

Yüreklerini zincire vurmuşlar

Yaşayan bir sevinci kim tutup zindana atabilir

Büyüyen bir tutkuyu kim eritebilir karanlık yoklukta

Kim Tahir'e Zühre'siz olmayı

Kim Zühre'ye Tahir'siz olmayı öğretebilir

İyi iyiye zorunludur kötü kötüye

Güzel güzele zorunludur sevinçli sevinçliye

Yüce olan yücelerde yüceleşmeyi arar

Hiçbir şey hiçbir şeyin peşindedir

Yok olan yok olanla çoğalır onurlanır

Var olan var olanla

Bir Tahir bir Zühre'ye

Bir Zühre bir Tahir'e varolacak her zaman

Bir gün sarayın bahçesindeki çınarın

Altında Zühre Tahir'e demiş ki

Bir yüce çağlayandır yüreğimde

Bana esen rüzgârlarını nasıl yok bileyim

Bir tutkudur çözülür karlardan sulara

Yokluğunun karanlığında varolabilir miyim

Günler geçer uzar zaman umut gibi

Nerede düş görsem susmuşluğun görünür

Sensiz bir akşamda kervan gibi konaklasam

Bu benim sensizliğimde kesiksiz ölümümdür

Ne senin yüreğinde bir rüzgâr kalmalı

Benim ağaçlarımı sarsmadan geçen

Ne benim yüreğimde denizler olmalı

Mavisi senin kıyılarını süslemeyen

Ne benim dışımda sen

Bir umut taşımalısın gecelerden gündüzlere

Ne ben kapımı açmalıyım

Senin beni çağırmadığın seslere

Bir yüce çağlayandır yüreğimde

Seninle kardeş olmayı ister miyim

Kim tutabilir beni sana koşmaya

Korkuları öfkeleri yasaları dinler miyim

Aldı Tahir

Ben senin varlığının yarısıyım

Sen benim varlığımın yarısısın

Ben Padişah'ın oğluyum

Sen o Padişah'ın kızısın

Sensiz olmak dünyayı boşluk gibi

Aralıksız bir acıyla geçmektir

Sensiz olmak yokluğa karışmaktır

Sönmüş bir güneş gibi

Ellerim dokunsa ellerine

Yüreğimde dünyalar değişir

Her baktığın karakış yaza döner

Her dokunduğun çirkin güzelleşir

Bir duvardır gerilmiş aramıza

Seni bana ulaştırmayacak

Ben ne kadar sensiz olamasam da

O duvar bizi yakınlaştırmayacak

Ben belki uzun uzun yanıp

Küllerimi sana vereceğim

Ey sen benim yüreğim benim vazgeçilmezim

Ayrılıkta yaratıldık ne diyeyim

(Dünyada tam dört çeşit insan vardır

Birincisi kendi kendinin efendisi olmak ister

İkincisi başkasının efendisi olmak ister

Üçüncüsü kendi kendinin kölesi olmak ister

Dördüncüsü başkasının kölesi olmak ister

Kendi kendinin efendisi olan

Başkasının efendisi olmak istemez

Başkasının efendisi olmak isteyen

Kendinin efendisi olmak istemez

Kendi kendinin kölesi olanla

Başkasının kölesi olan çok benzer birbirine

Kendi kendinin kölesi olan neyse ne

Başkasının kölesi olmak isteyen

İnsanın da hayvanın da en kötüsüdür)

İşte böyle bir köle

Padişah'ın kölesi

Tilkiden kurnazlığını çalmış

Maymundan oyunculuğunu aşırmış

Köpekten kuyruk sallamayı öğrenmiş

Kediden yaltaklanmayı

Yılandan soğukluğu çekip almış

Kargadan leş yemeyi kaldırmış

Sinekten pis olmayı

İşte böyle bir köle

Padişah'ın kölesi

Kötünün kötüsü bir köle

Bir gün Tahir'le Zühre'ye demiş ki

Siz kardeş değilsiniz

Beşikten beri birbirinizi sevdiniz

Sizi yan yana koydular

Size kardeş dediler

Yoksa sen Zühre Padişah'ın kızısın

Sen de Tahir Vezir'in oğlusun

Sevin birbirinizi

Benden öğrendiğinizi söylemeyin kimseye

Aldı Tahir

Bir sevinçtir güneş gözlerine

Gözlerimi kırpmadan bakabilmek

Bilerek sevinerek yüreğimi

Senin yüreğin gibi duyabilmek

Bir gün uzantısıdır saçından

Çocukların sevindiği baharlara

Hiçbir korku göğünde uçmayan

Bir rüzgârsın deli uçurtmalara

Gözlerinden gemiler gelir geçer

Bir akşamüstü varır Hindistan'a

Hiçbir bilinmezliğe uğramayan

Bir denizde gidişler sunar sana

Bir mavisin her kanatla geçilmeyen

Bir bulutsun yağmayan her tarlaya

Bir sevinçsin konmazsın yalnızlığa

Her kalakalmışlığa sığmayan umutsun

Yenisin her yürüdüğün sokakla

Bütün dinmezliklere bir yokuşsun

Ilıksın yağmurlusun beyaz bir karakışsın

Yokluğunda yanan her Afrika'ya

Aldı Zühre

Önce büyük bir korkuydum yanında

Yokluğunu alın yazım bilirdim

Bir kopmuş yaprak gibi düşerdi

Sana uzanmak isteyince elim

Şimdi eski bir maviyim kanında
Göklerden biçilip getirildim

Sarı sonsuzluklardım buğdaylarda

Sonra umutlarını yurt edindim

Yıkandı savaşlarda yazılan bütün kanlar

Yeşilini gözlerinden alan gür denizlerle

Yalnızlıklar inançlara değişildi

Süsledin topladığın çiçeklerle

Seni hiçbir çağ yok edemeyecek

Sen toprağa zorunlu tohumsun

Sen bütün dokunuşlarımda duyduğum

Yağmursun diriliksin eksiksiz umduğumsun

Ben sana hiç diyemem ki - kırıldım

Sedef saplı bir bıçaktım kınımda

Önce yoktun mahpusluğu yaşadım

Şimdi varsın özgürünüm yanında

Gene aldı Zühre

Ben bir uyku değilim uyandır

İlk sabah beyazlığı gibi yanına al

Senden başka hiçbir şey sevindiremez beni

Ey bütün çiçeklerimi taşıyan en güzel dal

Seninle bütün ülkeler bütün yokluklarını

Bir bitmişliği kaldırır gibi kaldıracak

Dünyada her şeyin sarsıldığı yerde bile

Bir senin başeğmeyen yüceliğin kalacak

Nice denizler vardır dalgalanmak ister de

Bir türlü kıpırdatamaz dalgalarını

Nice rüzgârlar vardır esmek ister

Düşer kalır bir yamacın üstüne

Sen gidilemeyen deniz esmeyen rüzgâr

Yeşermeyen yaprak gelmeyen sonbahar

Yürünmeyen yol dik duramayan duvar

Olamayan kesinliğisin dünyamızın

Ben senden bir umutsuzluk düşlemem boşuna

Gerçek yüceliğindir sarsar denizlerimi

Ne büyük bir aydınlıksın ki varlığınla

Bütün karanlıklardan soydun gecelerimi

Köle Tahir'le Zühre'ye kardeş olmadıklarını

Söyledikten sonra koşmuş Sultan'a

Eşikte yüz sürmüş

Uzanmış etek öpmüş

Buyruk verin boynum vurulsun demiş

Çabuk benim gözlerimi oydurun

Oydurun da görmeyeyim bir daha

İki kardeşin birbiriyle seviştiğini

Tahir Zühre'yle kardeş değildir artık

Artık biri öbüründen ayrılacak dal değil

Biri yağmursa öbürü bulut artık

Biri kuşsa öbürü gök

Biri bir dünyanın bir yarısı

Öbürü öbür yarısı

Biri ışıksa öbürü gün

Biri karsa öbürü kış

Sultan çılgına dönmüş bunu duyunca

Ben o Zühre'nin anasıysam demiş

Eğer Zühre kızımsa

Bu sevgi burada ikiye bölünür

Başı bir yanda olur gövdesi bir yanda

O gece o yumuşak Padişah'ı

Doldurdukça doldurmuş Sultan

Zühre padişah kızıdır

Vezir oğluna yaraşmaz demiş

Ya demiş hiç kalır geriye bu sevgiden

Ya da ben bu sevgiyi elimle boğarım

Sen ne yapacaksan yap

Göster babalığını

Padişah sevginin zincire vurulamayacağını

Bile bile Sultan öyle istedi diye

Zühre'yi sarayda bir odaya kapattırmış

Tahir'i kovmuş saraydan

Sevgi denen şey büyüktür

Odalara saraylara konaklara sığmaz

Sevgi bir kuştur

Evcilleşemeyen bir kuş

O kuş kafeste durmaz

Sevgi denen şey yücedir

Onuruna yediremez sönmeyi

Sevgi denen şey kendini horlamaz

Benimsemez yolundan dönmeyi

Sevgi denen şey sonsuzdur

Ne zaman tanır kendine ne de yer

Kendini hiçbir şeyde sınırlamaz

Sevgi denen şey sevgisizden korkmaz

Direnir

Doğru sayar kendini tek yücelik bilmeyi

Zühre kapatılmaya giderken demiş ki kendi kendine

Nasıl bir ağaç köksüz yaşamazsa

Zühre de Tahir'siz yaşamayacaktır

Zühre'nin Tahir'i sevdiği sevgi büyüktür

Sizin dar odalarınıza sığmayacaktır

Taşacak görürsünüz dağ bayır dinlemeyecek

Sel olup basacak bütün toprakları

Yıkmayı varlığının tek ödevi bilecek

Bütün sevgisizlikleri ve bütün yalnızlıkları

Kendisiyle çoğaltacak çoğalmak isteyeni

Çiçekten halı gibi örtecek dağları

Sulayacak köklerine sıkı sıkı tutunan

Ağaç olmayı seven bütün ağaçları

Bütün küçük sevgileri utandıracak

Tek tek tutsak edecek sevgi korsanlarını

Kendini sonsuza dönük bir sevgi sananları

Eksiksiz yansısında kendine gösterecek

Sevgiyi bilmeyen için sevgi yaz rüzgârıdır

Sabah başlar akşam bir başka yerde biter

Gerçek sevgi üstünde yaşanan bir topraktır

Ya üstünde yaşatır ya derinine çeker

(Ey kardeşler

Size iyi bildiğiniz

Ama her duyuşta bir kere irkildiğiniz

Bir gerçeği söyleyeyim

Dünyamızda yaşayan insanların çoğu

Yaşamayı sevmiyor

Yaşamak onlar için en kolayından yürünüp

Tüketilmesi gereken bir zamandır yalnızca

Onlara göre yaşamak boştur yalandır

Ve eğer şu kadarcık tadı varsa

O da maldadır padişah olmada sultan olmadadır

Boyun eğmede boyun eğdirmededir

Onlar için bir şeyi sevmek

O şeyi kendine alıp saklamaktır

Vermek isteseler de veremezler

Yoktur verecekleri

Soluk soluğa oradan oraya atarlar bedenlerini

Orada burada boş yere yorulurlar

Dizleri tutmaz gözleri görmez olunca da

Harcadık yaşamımızı der dururlar

Ey kardeşler

Üstünde yaşadığımız toprak

Onlardan çekti bütün çektiğini

Biz sevmeyi bilenler de onlar yüzünden

Kapatılmış odalarda eridik

Ey kardeşler

Başınızı ağrıttım

Bağışlayın beni

Size bu konuda son bir sözüm olacak

Hep birlikte yaşamayı sevelim

Bilelim ki yaşam bir kişilik değildir

Ve bir kişilik olmayacaktır hiçbir zaman

Yaşamak bir denizdir gözalabildiğine

Biz onun suları dalgalarıyız

Biz onun gemileri kaptanlarıyız

O vardır ve bizsiz de olabilir

Biz onsuz olmayalım

Başınızı ağrıttım

Bağışlayın beni)

Köle koşup haberi yetiştirmiş Tahir'e

Demiş ki sarayda bir odaya kapadılar sevgilini

Kök toprakta çürür gibi çürüsün diye

Orada kan döküyor yaş yerine

Git ey Tahir zorla yolları

Kapıları zorla

Yoksa bir de bakarsın ki düğün dernek kurulmuş

Komşu padişahın oğlu koca olmuş sevgiline

Duyunca Tahir ki canından ayrı tutmadığı

Zühre'si bir odaya kilitlidir

Gizlice saraya koşmuş akşam

Zühre'nin adını alçak sesle ünleyerek

Dolaşmış durmuş sarayın dört yanını

Sonunda bir pencerede aydan parlak

Yüzü görünmüş Zühre'nin

Solgun yarı ağlamaklı yarı bitik

Ama birdenbire gelen bir sevinçle parlayan

Gözlerini dikmiş Tahir'in gözlerine

Uzun uzun bakmış

Aldı Zühre

Kaçırma gözlerini gözlerimden

Bakışım bakışlarına doysun

Belki son görüşümdür seni

Belki yakında Zühre'siz olursun

O zaman bütün sularda bakışlarımı

Ellerinle tutarcasına görebilmek için iyi bak bana

Düğümle bakışını bakışıma

Gözlerim gözlerinde yok olmasın

Bastığın toprakta beni bil o zaman

Sana dünyayı gösteren güneşte beni gör

Yüzüne vuran rüzgârda beni tanı

Yağan yağmurda ıslan benimle

Ama sakın yok sayma Zühre'ni

Sakın gelmez bir yola gitti deme

Sonsuz ve eksiksiz senin olan şeyi

Yokluğun derinliklerinden bekleme

De ki Zühre'm yüreğimde ısıdır

Gözlerimde bakıştır sudur denizlerimde

Başkaları öldürsün ama sen yaşat beni

Ölüm adında birini sevme benim yerime

Aldı Tahir

Sensizlikte bir gün bile sevindi mi ki

Tahir sen olmayınca sevinsin

Sensizlikte bir gün bile yaşadı mı ki

Sen olmadığın zaman Tahir yaşayabilsin

Can bedenden ayrılınca sürmez

Beden candan ayrılınca topraktır

Şunu bil ki sen yok olduğun günde

Artık bu dünyada Tahir olmayacaktır

Sevmeyi bilen ölmeyi de bilir

Ama yaşamayı değişmez ölüme

Sevgi ancak biz yaşarken çiçeklenir

Sevgi denen şey ölümün neyine

Çıkar at yaşarlığından bütün ölümleri

Kendini bir güneş kadar ölmez bil

Sen benim Zühre'msin yıldızımsın

Çevir ışıklarını gözlerime

Bana bak ki ben de görebileyim

Direneyim seninle yaşamaya

Ölüm saçanları alsın götürsün ölüm ,

Ne sana gelsin ölüm ne bana

Tahir'le Zühre'yi bir çalı dibinde gözetleyen köle

Sıcağı sıcağına yetişmiş Sultan'a

Bütün kötüler gibi dupduru görünerek

Buluşmayı uzun uzun anlatmış

Sultan o gece gene zorlamış Padişah'ı

Tahir denen nankör bir zindana

Kapatılmaz da sonunda direnip

Eğer Zühre'yi kendine bağlarsa

Bu sarayın altı üstüne gelir demiş

Ortalığı elimle boyarım kana

Aklından çıkarma ki Padişah'ım

Zühre Vezir'in oğluna varamaz

Benim aklım o sevgiyi anlamaz

Biliyorsun kızımız

Komşu padişahın oğluna varacak

Ertesi gün atlılar elini kolunu bağlayıp Tahir'in

Uzak bir şehre götürüp bir kaleye kapamışlar

Tahir orada acısını içmiş yudum yudum

Sevdiğinden saydığından uzakta

Günler geçmiş mevsimler değişmiş

Biçimden biçime girmiş bulutlu gökler

Bir yıl bir yılı kovalamış

Ama her seven gibi o da

Söndürmemiş bile bile yaktığı ateşi

Tahir kapatılınca kaleye

Zühre'yi kapatıldığı odadan çıkarmışlar

Sevgilisi zindanda yatan da mahpustadır

Ne gördüğü maviye mavi demiş Zühre'cik

Ne duyduğu sese ses diyebilmiş

Yalnızca bilmediği uzaklardan

Tahir'ini her gün biraz daha beklemiş

Her geçen kervandan sorarmış Zühre

Tahir' imin kaldığı şehre mi gidersiniz

Giderseniz kaleye de uğrar mısınız

Uğrarsanız zindancıyı görür müsünüz

Görürseniz zindancıya der misiniz

Zindancı evet derse bu mektubu

Tahir'e verir misiniz

Bir bilsem ki yüreği sevinçtedir

Yaşıyordur dingindir

Bir bilsem ki bugün de o benim Tahir'imdir

Kimsesizliğim birden silinecek

Her geçen kervandan sorarmış Zühre

Tahir'imin kaldığı şehre mi gidersiniz

Kimi gitmem o şehre ben demiş

Kimi gitsem de zindana uğramam

Uğrasam da zindancıyı bulamam

Zindancıyı bulsam da anlatamam

Günlerden bir gün bir kervanda bir keloğlan

Almış Zühre'nin mektubunu koynuna koymuş

Sen üzülme bacı demiş ben ne yapar yaparım

Veririm mektubunu Tahir'ine

Keloğlan verdiği sözü tutmuş

Araya araya kaleyi bulmuş

Zindancıbaşıyla bir güzel konuşmuş

Bu dünyada sevgiye hançer vuran onmaz demiş

Sevenleri koruyanın dünyası cennet olur

Al zindancı bu mektubu Tahir'e ver

Ver ki

Ne orada sevdiği erim erim erisin

Ne burada Tahir yok olsun bir düş gibi

Keloğlanın zindancıbaşıya

Zindancıbaşının Tahir'e verdiği mektup der ki

Sabah uyanır bağlarım bakışımı ufuklara

Akşamlar ufukları yok edinceye kadar

Yollardan herkes gelir herkes geçer

Anladım yollar seni getirmeyecek bana

Sarayların zindana dönebileceğini

Söylerlerdi de ben duymazdım

Sen buradayken zindan nedir bilmezdim

Yokluğun sensizliği öğretmektedir bana

Ne gündüzün gündüzlüğü belli artık

Ne gecenin gece olduğu doğru

Geniş bir kıraç toprak gibi uzuyor

Tahir'siz bir Zühre olmanın yolculuğu

Koşup gelsem zindan kapılarına

Kara duvarlar göstermez yüzünü

Ölüm belki dindirirdi acımı

Ama tuttun yasakladın ölümü

Sevinmek neyin adıdır çoktan unuttum

Bilmiyorum neye denir yüce neye denir güzel

Senden ötesi yokluktur benim tek varlığımsın

Seni örten duvarları yık da gel

Tahir'in yüksek sesle okuduğu mektubu

Hücrenin kapısından duyan zindancıbaşı

Demiş zindancıbaşıysam ben

Açarım bu Tahir'e kapıları

Şuramda bir yürek taşıyorsam

Eğer ben zindancıbaşıysam ve insansam

iki canı ayıranla bir olmam

Sevgiye hançer çekmem

Şuramda bir yürek taşıyorsam

Açarım bu Tahir'e kapıları

Gece yarısı açmış Tahir'in kapısını

Çabuk demiş torbanı bağla sopanı al

Öbür yatanlara duyurmadan çık

Al bu ekmeği koy torbana

Yolun uzun olmasına uzun ama

Sevdiğine giden bir sevgilisin

Yol engel olmaz sana

Tahir üç gün üç gece yol gitmiş

Bir gün doğumunda varmış saraya

Kimseye görünmeden sokulmuş

Zühre'nin penceresinin altına

Onun adını bir iki ünlemiş

Zühre uyanmış çığlık çığlığa

Aldı Tahir

Gene kapılar yolumu sana açtı

Gene yollar beni getirdi sana

Yıllar geçti neredeyse inanacaktım

Seni benden ayıran duvarlara

Yarattığına şaşan yaratıcı gibi

Sevgimiz ürkütüyor yüreğimi

Ellerin unuttuysa ellerimi

Çevir gözlerini bak bana

Senle olmak uzun bir bahçeydi

Her gün bir başka çiçekle değişirdi

Birdenbire üstüne çöken katı geceyi

Atabilirse çıkacak sabaha

Nereden bulurlar bu kadar karanlığı da

Durup duran gündüzü gece yapabilirler

Umurumuzda olmayan canavar bir korkuyu

Getirip kapımıza bağlayabilirler

Kötü dediğin böyledir esmekle kalmaz

Bir sevinci aldı mı sonuna kadar yıkar

Bana öyle geliyor ki bu işin sonu kötü

Beni senin toprağından kaldırıp atacaklar

Aldı Zühre

Belki gündüzler olacak gene gecelerden

Sonra bahar gülleri gibi çiçeklenen

Belki inancımızdan da geniş yerlerden

Gelebilecek inançsızlık korsanları

Belki gene mevsimler eskisi gibi değişir

Belki çirkin bütünüyle kopamaz güzelden

Belki güzel yeni bir düzende bulurken kendini

Yeni biçimlerde doğar yeni bir çirkinlikten

Bütün bunlar bir yanlızlığı yaratmaya yetmeyecek

Hiçbir durup kalmaya inanmayan yüreğimde

Ben iyi biliyorum

Denizken çöl olmuş olmayacağım sende

Bir inerek bir yükselerek geçecek

Belki hiç raslanmamış topraklardan topraklara

Ama sende kaynayan sular yerleşmeyecek

Kupkuru bir vadide yalnızlık yatağına

Yalnızlık düşmandır kendine

Kendini kendinde her gün çarmıha gerer

Senle olmak sonsuz bir barışın adıdır

Her gün yeni bir çığ olur sonsuz çoğalmak ister

Köle bu yeni buluşmayı da duyurmuş Sultan'a

Sultan da Padişah'a duyurmuş

Padişah buyurmuş adamlarına

Tahir'i şimdi yakalayacaksınız

Tutup bu iyilik bilmezi

Nehire atacaksınız

Bize ettiği oyunu sulara da etsin edebilirse

Kendini acındırabilir

Sulara söz geçirebilirse

Geçirsin bakalım

Tahir son sözünü söyleyip Zühre'ye

Gözünden son damla yaşı dökerken

Zühre son sözünü söyleyip Tahir'e

Gözünden son damla yaşı dökerken

Tahir'i kıskıvrak yakalamışlar

Götürüp sulara bırakmışlar

Her dalga ayrı bir yere itmiş onu

Onu sular götürüp uzak bir kıyıya bırakmış

Kıyıda selam verip doğan güne

Gene yorgun ama gene dirençli

Geceleri gündüze

Gündüzleri geceye bağladıkça bağlamış

Saraya gelmiş ki ne görsün

Kurulmuş düğün dernek

Zühre iki gözü iki çeşme

Gitmeye hazırlanmış

Tahir sessizce karışmış düğün kalabalığına

Bu benim son savaşımdır demiş

Düğün günlerce sürmüş

Tahir günlerce sağı solu kollamış

Tam gelin alayı yola düzülürken

Zühre görmüş ki Tahir oradadır

Bir yağız atın üstünde hazır

Kimse ne olduğunu anlayamadan

Bakmışlar ki Tahir almış gidiyor Zühre'yi

Padişah'ın adamları ok gibi fırlamış

Yakalamışlar ikisini de

Çalgılar çalınsın demiş Padişah

Düğün alayı birazdan çıkacak yola

Zühre'yi alın götürün

Tahir'i de benim karşıma getirin

Tahir'e demiş ki Padişah

Ölümün eşiğindesin

Bir adım daha atarsan içindesin

Kurtulmak için bir yolun var

Üç şiir söyle bana

Üçünde de Zühre'nin adı geçmesin

Öyle olursa bırakırım seni

Çeker buradan gidersin

Yoksa boynunu vurdururum

Can verirsin Zühre'yi almak yerine

Aldı Tahir

(Bu birinci şiirdir)

Ne zaman gün doğsa şafak sökse

Artık acılar içinde doğacaktır

Akşamlar yorgun düze indiğinde

Gün acılarla yok olacaktır

Bir su bir yol tutar yüceden engine

Enginden yüceye akmaz sular

Su yolunu yüceye değişseniz

Su gene yüceden engine akar

Bir su akışı gibi iyiydi

Çarptı nice dağlara nice kayalara

Su akmaktan yorgun düştü

Dağılınca içildi topraklara

O su eğer su diyorsa adına

Gene bulut olur yağmura döner

Gene yağar dağ doruklarına

Gene yüceden engine yönelir

Su ya sudur ya da su değildir

Suysa akmaktan kalmaz bir kıyıda

Kimse kendi yatağında akmayı bileni

Kapayamaz durgunluğun karanlık kuyusuna

Aldı Tahir

(Bu ikinci şiirdir)

Sabah vakitlerinin söylettiği bülbül

Konuş benim için anlat benim için

Sen ki her söyleyenin dilinden bilirsin

Söyle nerede kaldı sevdiğim gül

Acılarda eridi mi söndü mü umutsuzlukta

Kendini yaşarlığında var saymıyor mu

Yoksa yıldı mı direnmekten

Artık benim dilimden artık anlamıyor mu

Bir kaleydi de yıkıldı mı

Onu tutan toprakların üstüne

Yoksa ona edilenden korktu mu

Kaçacak yer mi arıyor kendine

Umutsuzla umudu mu boşladı

Sevmeyenle öğrendi mi sevmemeyi

Yoksa durup dururken yeğ mi tuttu

İnanmak yerine inanmamayı

Döküldü mü bütün yaprakları da artık

Gül olmayı bıraktı mı kendinden

Bıktı mı usandı mı ezildi mi

Kuş daldan kaçar gibi kaçtı mı artık benden

Aldı Tahir

(Bu üçüncü şiirdir)

O yükseklerimde yaylamdı benim

Enginlerimde yayılan ovamdı

Ben bir evdim onu barındırırdım
O gidince kapılarım kapandı

Deprem gelsin yıksın beni sel alsın

Taş taş üstüne kalmasın bende

Varsın bir yoklukta beklesin

Onun yoluna direnen gölgem de

Bir kaleyim yıkılmış olayım

Dikildiğim toprakların üstüne

Gözlerim sönsün görmeyeyim

Ellerin baktığını ay yüzlüme

Bir avuç kül olsam yarısı ondan

Yarısı bendendir kül oluşumun

Bir gün bir ağaç olup yerde bitsem

Dallar benim yapraklar onundur

Artık sözümü bitireyim

O benim hem gündüzüm hem gecemdir

Adını sorarsanız söyleyeyim

O benim düyada tek ZÜHRE'mdir

Der demez çelik kılıç inmiş

Zühre'yi anan Tahir'in boynuna

Adamlar ölü Tahir'i çıkarmışlar

Zühre görsün diye sarayın avlusuna

Zühre bir şimşek gibi fırlamış yerinden

Tahir'in üstüne yığılıp kalmış

Onların bu son buluşma yerinde

Şimdi iki kişilik bir mezar varmış

Üstünde kendi kendine bir ağaç bitmiş yemyeşil

Her sabah ve her akşam iki çiçek açarmış

Zühre diye yanar dururmuş biri

Biri Tahir diye diye ağlarmış

LEYLA İLE MECNUN

Leyla baharın ilk papatyası

Kays doğan günün ilk şarkısı

Leyla günün okşadığı ilk çiçek

Kays ilk ışıklarda doğan gerçek

Leyla ilk yağmura oluşan su

Kays söken şafakların ilk kokusu

Leyla ilk yalnızlığı güzelliğin

Kays en yeni çığlığı sessizliğin

Leyla umut demeti dünyamızın

Kays yalnızlığı yalnızlığımızın

Leyla yaşatmanın tek toprağı

Kays susuzluklarımızın yanardağı

Leyla sevilmenin dinmez yüceliği

Kays sevmenin ölçüsüz kesinliği

Leyla son durağı inanılmanın

Kays tek şaşmaz varışı inanmanın

Leyla eksiklerimizin kesiksiz arınışı

Kays yanlışlarımızın bitmez yıkanışı

Leyla düzlüklere bakışı dorukların

Kays tek başedilmezi korkuların

Leyla gözünü sevinçlere açınca

İlkin Kays'ı görmüştü karşısında

Kays yüreğini sarsan sevinçleri

Leyla'nın bakışlarından öğrenmişti

Oynadıkları aynı bahçelerde

Uyudukları aynı gecelerde

Yürüdükleri aynı sevinçlerde

Kurdukları aynı serüvenlerde

Birbirine çarpan çocuk yüreklerinde

Birbirini söyleyen çocuk türkülerinde

Leyla sevgi adına Kays'ı buldu

Onun çocuk varlığının ilk rüzgârları oldu

Kays ilk coşkusuydu Leyla'sının

Leyla'dan öte sevinci yoktu Kays'ın

Okudukları aynı kitaplarda

Öğrendikleri aynı satırlarda

Sevindikleri aynı tutkularda

Yaşadıkları aynı kuşkularda

Yalnızca birbirlerini bildiler

Yalnızca birbirlerini söylediler

Bir sevinç yokluğun buzdağına çarpmasa

Bir duyuş bir durgunlukta dönüşsüz bozulmasa

Yalnızlık yalnız olmaya bizi inandırmasa

Kuş gökten gök maviden yorulmasa

Her umudun karşısına bir bitmişlik çıkmasa

Onu çocuk uykusunda pençesiyle boğmasa

Bir sabah tutkusuna ışıksız varılmasa

Korkularda bir ölmezlik tadı var sanılmasa

Fulya gibi güzellense ilkyaza

Umut gibi yüceliğe uzansa

Tutkuların kanına işleyen bir gül olsa

Bütün bir yaz özleminin duygusunu anlatsa

Boy verse buğday gibi eskimeyen yazlara

Gün gelince onurla bitmişliğe sararsa

Yaban lalesinin yoğun kırmızısıyla

Başak yüklü ovaların beyazlığına uçsa

O zaman her güne bir güneş doğacaktır

Her gece ayrı bir ayla ışıyacaktır

Her Kays bir Leyla'nın tutkusu olacaktır

Her Leyla sevgisine ölümsüz kalacaktır

Bir sevinci yalnızlıktan sordular

Uçtuğu gün kanadından vurdular

Umdular ki bitimsiz denizlerde

Kolay kaptan olunur her gemiye

Sandılar ki sevgi çabuk değişir

Esmeyi bilen dinmeyi de bilir

Sandılar ki sevmek de inanmak da

Dayanamaz bitimsiz olmaya

Sandılar ki sonludur her yüce

Sevgide umut yoktur yüceliğe

Bir denizi çoğaltan sudan bile

Gün gelir damla kalmaz geriye

Sandılar ki yalnızlıktır sevmek

Umutsuzu umut diye beklemek

Leyla'nın sevincini çok gördüler

Sevgi denen çabuk ölür dediler

Bir sevgiye umutsuzluk ektiler

Ona tuzak kurdular ağ gerdiler

Leyla'nın sevincini görünce annesi

Onu okuldan alıp eve kilitledi

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

Sevgi bir sonsuz denizdir mavisinde

Umudumu taşıyor sen taşımaz desen de

Beni hiç tanımadığım ülkelere çekiyor

Gezdirip duyarlığımı inanç denizlerinde

Ben göklerimi dolduran Kays'a güneş demişim

Beni ayrı bir güneş çizgisinde gösterme

Korkular gibi girme dinmeyen sevincime

Direnen inancıma karanlıklar giydirme

Sevgi bir sonsuz denizdir yüreğimde

Umudumu taşıyor sen taşımaz desen de

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Sevgi boş bir denizdir yıllarca gitsen de

Bir kıyıya ulaşmayı yaşatmayacak sende

Her gün bir başka dalgadan bir başka dalgaya

Aralıksız koşacaksın umutsuzluk içinde

Sevgi seni sonsuzun acısıyla vuracak

Dağların başeğecek karlı tepelerine

Sevgi hiç varılmamış bir masal ülkesidir

Dünyada ilk günden beri geçit vermez kimseye

Sevgi ormanlardan geçen yorgun uzun yollardır

Kendini yok eder de vardırmaz hiçbir yere

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

Ey denizlerce dağlarca inandığım sevgi

Uğrunda bir sevinip bir yandığım sevgi

Hava gibi soluduğum su gibi içtiğim

Dünyada onsuz olunmaz sandığım sevgi

Aldannak bile deseler karşılık beklemeden

İnsan düşlere aldanır gibi aldandığım sevgi

Kaynağından daha bir yudum içmeden

Bütün bir susuzluğa kandığım sevgi

İlk yağmurlar gibi yağarken topraklara

Bir sonsuzu anar gibi andığım sevgi

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Her yanışta kül kalır her sevinçten

Deniz bilmez teknelerle geçilmez bu denizden

Bir eksilmez tutku gibi düşünme sevgiyi

Bir yıkım biçeceksin ektiğin her sevinçten

Kurgulardır yüceltir eksiksizde avutur

Sevgi bir mum ışığıdır geçmek için geceden

Sevgi bir ilkyaz tadıdır bir dorukta başlayıp

Değişen yamaçlarda sıcak yazlarla biten

Sevgi bir umutsuzluk ülkesidir geçilmez

Yokluğa karışırsın direnir de geçersen

Dünyamız mutluluğunu tasarlar

Mutlulukta bilen bir sevgi var

İnanç bir sevginin toprağında

Kıştan başlar uzanır ilkyazlara

Korku sevgiyi anlamaz içinde

Korku yıkım nedenidir zaman geçitlerinde

Sevgi ancak yücede çiçeklenir

Her sevgi bir tanrılaşma biçimidir

Eksiğin yanlışın dünyası yok sevgide

Sevgisizlik geçittir ölüme

Kays gördü ki sevgisini anladılar

Leyla'sını okuldan aldılar

Kapadı kitabını defterini

Adına Mecnun dedi çöle vurdu kendini

İnsana küstü çöle koştu

Çöllerin yalnızlığına erişti

Maviye anlattı buluta söyledi

Güneşle konuştu rüzgârı dinledi

Acıyı konuk etti sevgisine

Sevgiyi yasakladı kenisine

Sevgi bu bit deyince biter mi

Sevgi kuş mu git deyince gider mi

Sonsuza inançlıdır sevgi denen

Geriye kalandır her bitenden

Her yanlışın toprağıdır çürütmeye

Her eksiğin dünyasıdır değişmeye

Her doğrunun inancıdır yaşatmaya

Her yücenin amacıdır yaratmaya

Her güzelin biçimidir korumaya

Her çirkinin ölümüdür yok etmeye

İyiliğin sonsuzluk ülkesidir

Kötülüğün bitmişlik şarkısıdır

Yokluğa yaratılan ilk evrendir

Bir iyiye sonsuzda değişendir

Duygusudur bakışıdır varolmanın

Direnişinde adıdır çağların

Dağılmış bölünmüştür uzaylara

Bakarsın kazınmış topraklara

Bakarsın biçimlenmiş kayalara

Bir bakarsın rüzgâr olmuş dağlara

Bakarsın bir tutkuya eklenmiş

Bir bakarsın sonsuza yüreklenmiş

Bir bakarsın uzakta bir ovadır

İlkyaza umutlarla doğmadadır

Bir buluttur görürsün ki dorukta

Yağmurlardır bitmeyen sonsuzlukta

Beklenen dost sesidir yalnızlıkta

Engeldir her bozgunda kaçışlara

Bakarsın bir tutkuda söylenir

Bir bakarsın bir masalda seslenir

Bir bakarsın sevgi bir kavgadır

Bir inançta ölümü vurmadadır

Kays Leyla'dan uzaklaştı ama

Çöl olmaya daha yaklaştı ama

Içinde hep Leyla'dan kaçtı ama

Onda kaçmak artık inançtı ama

Her kaçışta tutuldu biraz daha

Yok sanmayı kurduğu Leyla'sına

Denize vuran sular gibi

Leyla'nın sularına sürüklendi

(Mecnun'un çölde Leyla'yı anarak söyledikleri)

Ülkenden geçtim yolcun oldum

Yağmur oldum akışına tutuldum

Senden kaçtım seni çöllerde buldum

Gökleri bulutları senin yerine koydum

Dünyalarımdan sildim denizlerini

Kumları denizlerinin yerine koydum

Göklerimden attım evcil kuşları

Yırtıcı çöl kuşlarını göklerimize koydum

Gene sen kaldın bana senden boşalan yerde

Kendimi yaratamayan bir tanrı yerine koydum

(Leyla hayalinin Mecnun'a söyledikleri)

Yaraşmaz kum denizleri sularımıza

Yok dediğin dorukları getir dağlarımıza

Evcil kuşları kovma göklerimizden

Yırtıcı kuşları koyma dallarımıza

Denizlerimizi çöle değişme

Başka gidiş umudu yok uzaklarımıza

Yoktan acılar verme tutkumuza

Bitmez kuşkular ekleme umudumuza

Saldıkları korkuya bizim deme

Alın yazımız gibi bakma yokluğumuza

Ayrılığı yücelik gibi büyütme

Yeni yağmurlar getir çöl yalnızlığımıza

(Mecnun'un Leyla hayaline söyledikleri)

Eski günler içinden gelsen gene

Tutunsan Leyla olmanın geçilmez direncine

Bakışlarını dünyama çevirsen

Bırakmasan beni çölün zor güneşine

Işığından ülkeme ışıklar yollasan

Güneş olsan gündüzüme ay olsan geceme

Çöllerime kumlar olsan hiç dinmeyen sular olsan

Bitmez mavilikler olsan sonsuz denizlerime

Güzelliğinle tutsan bütün geçitleri

Yürü desen bütün güzelliklere

Her yokolma tutkusunu doğduğu yerde boğsan

Eksiksiz bir gidiş olsan yaşayan her sevince

(Leyla hayalinin Mecnun'a söyledikleri)

Gene örtüldü uzak çiçeklerle uzak dağlar

Gene uzak denizlerde çöl olma kokusu var

Gene hiç bilinmedik yerlerden rüzgârlar

Gelip sensizlik acısını göklere yazdılar

Gene binbir sevinci örten ayrılık büyüdü

Gene senin yokluğuna kanat gerdi zamanlar

Nedir ki çölden umarsın öfke mi kurtuluş mu

Dön bak çağlar boyu neyi yarattı kumlar

Çölsüzlükte sevincimiz yazılı

Çölde ayrılığımızın kaderi var

Leyla Kays'ı aralıksız bekledi

Tutkusunun inancından dönmedi

Aydınlattığı göklerden geçmedi

Kays'sız bir Leyla düşünmedi

Kays'dı Mecnun değildi sevdiği

Çöl olmalardan yoktu beklediği

Dedi - umudumda vurdum yalnızlıkları

Mecnun olmalara kapadım kapıları

O bir gün gelecek çağıracak beni

Deniziyle yıkayacak çöllerimi

Yokluklardan getirecek varlığımı

Yok edecek kesin yalnızlığımı

Korku kuşlarını atacak göğümden

Kara yıldızları silecek gecemden

Mecnun'luğu Kays olmaya değişmeden

Çağrısının yolcusu olamam ben

Gergefinde büyüttüğü çiçekleri

Dost bilip bunları söyledi

Gergefinde işlediği çiçekler

Bunları durmayıp kuşlara söylediler

Bir kuş bir sabah vakti bu sözleri

Gün doğarken Mecnun' a söyledi

Dedi ki - Leyla seni bekler

Yalnızlıktır dokuduğu çiçekler

Yöresinde ne bir iz kaldı senden

Ne bir umut kapandığın çöllerden

Tutkusunda Mecnun'u istemiyor

Bir tutkudan bir yıkım beklemiyor

Sevinçtir Kays diye senden bildiği

Mecnun değil Kays'dır sende sevdiği

Yalnızlıktan tanrılıklar kurmayan

Kimsesizlikte yaşarlık bulmayan

Kaçışta yaratmayan umudunu

Sevgi gibi görmeyen korkusunu

Mecnun kuşun sesiyle uyanınca

Babasını buldu yanıbaşında

Eski bir ölüm gibi bakışında

Bitmişliği taşıyordu korkuyla

Titrek ellerinde sönmüş tutkular

Güzelliksiz birer yontuydular

(Babasının Mecnun'a söyledikleri)

Bir ovada bir derede bir ağaç altında

Kays olmak değişilmez çölde Mecnun olmaya

Bir tutku bir tutku hayalinden ötedir

Her tutku amaçtır bir sevince varmaya

Sevgi denen varolmaktır barındırmaz yokluğu

Sevgi deme çöl boyunca kaçmaya

Yürü bütün sevinci bütün sabahlarında

Yokluk akşamlarını germe ufuklarına

Çığ gibi gel dağlardan ovalardan derelerden

Kendini bir demet sevinç yap da götür Leyla'ya

(Mecnun'un babasına söyledikleri)

Ben durup dururken çöl olayım demedim

Çöl olmayı ben kendim istemedim

Bir denizin sonsuzuna koşarken

Dağıldım boşluklarda eridim

Yükseklerde sulardım umutlardım

Artık yamaçlarda koşan seller değilim

Yolumu çevirdiler tuttular gidişimi

Bir akıştım düze varıp tükendim

Yoksa ben çöl olayım demedim

Çöl olmayı ben kendim istemedim

Babası Mecnun'u dinlemedi

Kolundan tutup şehre getirdi

Dedi - görüneceksin bir hekime

Sonra istersen çöle dön gene

Hekim çöl kurtuluştur derse

Çöl yalnızlığını yaşamanı isterse

Döner gelirsin çöl senindir

Ama söz önce hekimindir

Hekim derse ki çöl umuttur

Çölde insan anlamını bulur

Çöl kuraklığı denizdir içene

Çöl bir yaşamdır yaşayabilene

Böyle derse hekim döner gelirsin

Çölün sessizliğine yerleşirsin

İster umut de o zaman çöle sen

Umutsuzluk diye yaşa istersen

İstersen çölsüz insan olmaz de

Çölü koy varlığının temeline

İnanırsan ki yaşamak ölümdür

O zaman çöl kaçınılmaz görünür

(Mecnun'un hekime söyledikleri)

Bir yepyeni bahardı dallardan süzülen

Bir şarkıydı söylendikçe güzelleşen

Bir yepyeni güneşti yepyeni göklere

Bir duyuştu bir umudu bekleyen

Kuşkusuz doğan sevinçti eksiksizliğe doğru

Bir yıldız çokluğuydu geceleri süsleyen

Bir gemiydi ülkelerden ülkelere

Umut taşımak için büyük denizler geçen

Bir tutkuydu sonsuzu bugünden bulmak gibi

Bir inançtı yaşandıkça büyüyen

Bir kavgaydı çevrilmiş duyarsıza

Bir suydu mavilerde denizleşen

Bir bitmezlik tutkusuydu bir sabah rüzgârıydı

Bir sevinç yeşiliydi bütün bir yazı örten

İnancını almıştı bütün bir sonsuzluktan

Sevincini almıştı bütün güzelliklerden

Bir ilkyaz genişliğiydi hiç bitmeyecek gibi

Bir kış geldi karla örtüldü birden

Hekim çöl nedir anlayan adamdı

Mecnun'u görür görmez anladı

Ki bir sevgi tutsağıdır gelen

Varlığını bitimlerden bekleyen

Sevgisini büyütüp güzelleyen

Sevincini sevgisiyle gölgeleyen

Deniz deyip açılan sevgisine

Dalıp giden dalgaların sevincine

Ardına bakmadan açıklara giden

Gittikçe dönülmezliğe yenilen

Bir kuraklığı bir çöl yapan

Bir damladan bir deniz yaratan

Bir umutta koca bir evren kuran

Bir umutsuzlukta evreni durduran

Bir sevinçte varlığı buldum sanan

Bir acıda varlığını yok sayan

Hep akşamlardan uman sabahları

Bitmişlikten büyüten zamanları

Geçilmezlik diye bilip dağları

Korku yapan en yakın uzakları

Hekim dedi - ey sevginin yolcusu

Ey durmadan denizi arayan su

Sevmek tanrılaşmaktır doğru ama

Seven yenilmez tanrılığına

Yarattığıyla sönen tanrı olmaz

Kendine yenilen tanrı yaşamaz

Yaratarak tanrılaştıysa insan

Yokluklarını her gün aşmasından

Sen şimdi bir sevginin kölesisin

Yıkılmışlığısın yücelmişliğin

Anlat bana sevgiye çölde ne var

Söyle bana sevgi çölde ne yapar

Sevmenin öbür adı çoğalmaktır

Çölleşmek sevgisizlikte tek kalmaktır

Sevmek sevdiğini yaratmaktır

Sevmek sevdiğiyle yaratılmaktır

Sevmek ölümsüzü duymaktır sonunda

Yıkılmazı taşımaktır varlığında

Sevmek bütün evrene karışmaktır

Sevmenin bir adı da yaşamaktır

Sen ki Leyla'ya bile elsin

Leyla'nın bile yolcusu değilsin

Yürü yeniden sevgine doğru git

Gene durmak bilmeyen sonsuza git

Kendini sevgine adamış olarak git

Ölümü göze almış olarak git

Onarmaya değil yaratmaya git

Yaratamadığın yerde yıkmaya git

Durgunluktan fırtına kurmaya git

Bir yalnızdan bir Leyla bulmaya git

Ya da dön gene sen çölüne

Yaratamadığın şeyi kendinin bilme

O zaman Leyla adı bitsin sana

Uykuya dal uzan yalnızlığına

O zaman geceyle gündiz~ bir

O zaman yıllar da mevsimsizdir

O zaman denizlerdir götürmeyen

O zaman göklerdir kuşları bilmeyen ~

Çölün adı ne umut ne umutsuzluk

Çöldür vardırmayan tek yolculuk

Çöldür sana varılır gibi gelen

Sana sonsuzlukları var görünen

Çöl bir durup kalmadır kuşkusuzda

Çölün hiçbir anlamı yok sonsuzda

Çöl kaçıştır masmavi dalgalardan

Çöl kaçıştır bitmeyen umutlardan

Çöl yalnızca senin olduğun yerdir

Çöl oluşta hangi inanç geçilir

Tek kalmak yoklaşmaktır sevgilere

Çoğalmak varolmaktır sevinçlere

Hiç düşündün mü ki çöl sensin

Bekliyorsan boşluğunu çöllerin

Hiç görmedin mi bütün sular

Dünyada yalnız çölden kaçar

Kaynağından çıkıp akmayı bilen

Neyi umabilir ki boş çöllerden

Ya sen varsın adısın ölümsüzün

Ya sen yoksun yoklukta bir çölsün

Ya denizsin durmayansın kendinde

Ya da çölsün yolun yok enginlere

(Kays'ın şehre indiğini duyan Leyla'nın söyledikleri)

Kuru çölden karakıştan gecelerden gelsin

Koca bir sel gibi gelsin bana sonsuz gelsin

Yıkarak çölde yanan zor güneşin mor sesini

Gene bir yağmur olulı gel dediğim gün gelsin

Bende yoksun seni sonsuz bilebilmekten öte

Bir sevinç bir tasa yoktur bana sensiz gelsin

Sana ey gözlerimin bitmeze dönmüş bakışı

Kuru kum çöllerini yağmura yıksın gelsin

Belki gelmez diyebilmek büe bitsin yoluna

Sana çöller bana özlem bitecek gün gelsin

(Gene Leyla'nın söyledikleri)

Yıllardır doğmayan güneş bugün doğuyor

Uzaklarda yalnızlığın yenilgisi başlıyor

Karanlıklar inançların ötesine kaçıyor

Yılların çöllerine bugün yağmur yağıyor

Değişiyor sevgilerin anlamı

Birdenbire bir ilkyaz tutuyor yamaçları

Sevgimiz yokediyor bütün yalnızlıkları

Yılların çöllerine bugün yağmur yağıyor

Doğa yasaları değişiyor birdenbire

Sevgi alınyazısı gibi iniyor yere

Tutkular yol veriyor geçişlere

Yılların çöllerine bugün yağmur yağıyor

Kays uzun düşündü o gece

İnandığı çöl nere deniz nere

Deniz olmak çöl olmamak demekse

Çöl olmak bir yokluğu istemekse

Leyla'sız olmaksa çöl olmak

Denizlerin sonsuz adıysa varmak

Durmak ölüm demekse kesinlikle

Yaşamak hiç durmadan yönelmekse

Yeni umuda doğmaksa sabahlar

Bir bitişin sonuysa akşamlar

Umutsuzun yeri yoksa sevgide

Yokluktan geçilmezse sevgilere

Başaklar zorunluysa sarısına

Kar vurgunsa bitmez beyazlığına

Kays eksilmezlik demekse Leyla'ya

Leyla bitmezliğin anlamıysa Kays'a

Biri bir sabahsa güneşler içinde

Öbürü güneştir sabahlara geçişte

Biri bir suyu veren kaynaksa

Öbürü su demektir o kaynağa

Ay sulardan son renkleri sorarken

Gece dingin susmuşlukta uyurken

Zaman sonsuzluk gibi koyulurken

Kuşlar ılık kuytularda dururken

Kımıldarken güne doğru bir rüzgâr

Umut gibi sezilirken ışıklar

İçerken her yalnızlığı karanlık

Gün tasarı bile değilken artık

Kays dinlenmiş sokaklardan geçti

Bir sessizlik gibi Leyla'ya gitti

Dedi ki - her çölün bitiminde

Leyla diye bir deniz bilinmekte

Her umutsuzluğun sonunda gene sen

Bir umutsun doğarsın istersen

Çölde bile varlığın yansımakta

Her inanç adınla başlamakta

Şimdi ölümünü içti ayrılık

Bakışlarınla vuruldu yalnızlık

Aydınlattın gündüzlüğün bilindi

Artık ülkene girdim çöller bitti

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)

Gözlerinde eski bir baharın sesi var

Gece bitimlerinin ışıyan sevinci var

Çırpınan bir özlemin acıları yok bugün

Yönelen bir duyarlılığın kıskanç direnişi var

Hiç bitmez sanılan bir karakış üstüne

Baharın bir günde habersiz gelişi var

Kuruyan toprakları sarması yağmurların

Durgunluğun rüzgârları kesin bekleyişi var

Duruşunda dinmez sevinçlerin izi var

Bakışında yalnızlığın eksiksiz bitişi var

Bizi bekler duruşu var yolların

Uzak mavi denizlerin bize seslenişi var

(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)

Önce kaçtım çöllerde yoksun sandım

Olmadığın bir yer yok inandım

Adın işlenmedik ne bir kıyı ne bir ağaç

Güzelliğin yazılmadık mavilik yok anladım

Saçlarının sellerinde boğulmamak istedim

Saçlarınla ışıyan sabahlara uyandım

Yasalarını yitirmiş doğaydım yokluğunda

Şimdi varsın varolmaya başladım

Şimdi yeni bir evrende aydınlığın büyüyor

Sevincini yüzüyorum sende sonsuzlaşmanın

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)

Gün bitse bende sensiz bitmez senin dağında

Hiçbir güneş çekilmez gün bitmeden ufukta

Mecnun mu Kays mı gelmiş bitmişliğim adında

Bir Leyla olmadan ben sonsuz duyarlığımda

Gün doğdu korkular birden söndü bitti kuşku

Ölmezliğin yücelmiş sonsuz güzel çağında

Bitmişliğin o en tutkun pençesinde artık

En son kalan ış ıklar tutkuyla parlamakta

Gün doğsa bende bir gün parlar senin dağında

Hiçbir güneş çekilmez gün bitmeden ufukta

(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)

Ne sen benim çölümün varlığında yok oldun

Ne dinmeyen acılardan bitip sönüp sustun

Ne ben senin umudundan geçip solup kaldım

Ne sen benim ışımaz çöllerimde sürgündün

Bahar sönüp a~aandan ayırdı zor rüzgâr

Bahar gelip yeniden yaprağım gülüm oldun

Bugün ne çöl ne bahır var ne Leyla'sız Mecnun

Bitimsizin adı sensin zamanda sonsuzsun

Alınyazım beni senden durup durup soracak

Bugün benim güneşimsin sonunda yokluğunun

(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)

Çöle varmak tek kahşta yokluğu dinlemekti

Bir yıkımın bitiminde eksiksiz dinlenmekti

Çölde olmak gerçekte Leyla'yı beklemekti

Çölde olmak bir acıyı adınla söylemekti

Çöller son durağı değil tutkunlukların

Çöllerin ardı demek mor denizler demekti

Çölü değil hep seni bekledim ben

Çölde bunca bekleyişim senle çekip gitmekti

Çölden ötesi deniz ben iyi biliyorum

Bütün deniz özleyenler ilkin çöllerden geçti

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)

Bilseydim umutsuzluğunda bile ben vardım

Çöle koşar gelir seni arardım

Mecnun'luğu geçilmezce yüceltti dediler

Yerime bir olmazlığı koyuşuna inandım

Bilseydim ki gidişin bekleyiştir

Bütün umut yollarını yürür sana koşardım

Gelir bulurdum seni çölün bittiği yerde

Denize vardığımız gün sevincimden ağlardım

Bilseydim umutlarında ben vardım

Çöle koşar gelir seni arardım

Bir çağlayan sesiyle çizgilenen

Bir yalnızlıktan atlarla geçerken "

Uçarken ovalarda soluk soluğa

Mızrağını vururken durgunluğa

Kuş gibi göğü deniz bilirken

Güneş gibi uzaylara içilirken

Önce yokmuş gibi sessizlenerek

Sonra çığlıklar gibi serpilerek

Turnalar gibi yükseklerde uçup

Sonra bir gün kanadından vurulup

Yalnızlığın en uzağına düşen

Ölümü sessiz bakışıyla yüzen

Ve bambaşka bir turna olup gökte

Eklenivermek uzun gidişlere

Yazdan hiç geçmemiş papatya gibi

Yeniden sarılarla yıkamak gözlerini

Yeniden rüzgâr olmak bir yaylada

Yeniden süzülmek uzak dağlara

Yeniden Kays olmak Leyla olmak

Bitmez sanılan çölden deniz kurmak

Bir sevinçti bütün yaşadıkları

Artık umuttu bütün şarkıları

Bulutlar gibi silip bütün yalnızlıkları

Göklerine ektiler sonsuz ışıkları

Kays gidip her gece Leyla'ya

Anlatırdı ki çöller yıkılmışsa

Bu bir deniz demektir sonsuzluğa

Susuşlardır bütün bir durgunluğa

Yokluğa karşı süren dalgalardır

Umudu durmaz eden mor sulardır

Artık korkular da korkuluklar da

Alınyazılarıyla uğrayıp boşluğa

Birdenbire bir yokluğa gitmişlerdir

Yoklukta sessizce bitmişlerdir

Varken yok olana içilmişlerdir

Birdenbire yokluğa geçmişlerdir

Artık yalnız şarkılardır söylenecek

Artık yalnız sevinçlerdir bilinecek

Artık yalnız umutlardır yürünecek

Artık yalnız tutkulardır duyulacak

Şimdilik sevinçler sığıntıdır dünyamızda

Her sevinç yakalanır bir sevinç korsanına

Sevinç öfke uyandırır çabuk duyulur

hk uçuşunda alnından vurulur

Yüreğini bağladığı sonsuz uçuşta

Bir bakar ki düşüyor bir boşluğa

Leyla 'nın gözlerinde sevinç varsa

Kays'ın gözleri tutkuyla parlıyorsa

Bu sevgi yırtılmalıdır parça parça

Her parçası atılmalıdır bir yana

Ama gözünü sevgide açan

Yılmak bilmez sevgi korsanlarından

Bir kuştur ki yavruyken düşmemişse

Geçmez bir daha avcının eline

Koydunsa bul hangi gökte izi var

Yerini bilen hangi dağlar

Hangi dallara tutunmuşken şimdi

Bilinmez hangi uzaklara gitti

Şimdi hangi mavilerde yüzüyor gökleri

Hangi bitmez dalgalarda geçiyor denizleri

Leyla'nın babasıyla annesi

Öğrendiler ki Kays geldi

Kulaktan kulağa söylentiler

Kays'ın oldu Leyla artık dediler

Bir gün annesi dedi ki Leyla'ya

- Bırakmıştık bu sevgiyi zamana

Umduk ki her sevgi gibi ölecek

Bir sudur kıyımızdan çekilecek

Ama baktık ki damlayken deniz oldu

Geldi toprağımızı suya boğdu

Bu ne biçim sevgi hiç bitmiyor

Nedir başımıza geldi ki gitmiyor

İyice işit dediğimi

Baban başkasına veriyor seni

Yakındır kurulur düğün dernek

Sakın olmaz deme giderayak

Çöl tutkunu bir mecnuna varmaktansa

Kays'ın tutkusuyla yaşamaktansa

Gel sen beni dinle hayır deme

Alınyazını benimse sevinçle

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

Ben alınyazımı kendim yazmak isterim

İstemediğim şey yazgım olamaz benim

O bir suysa ben onu istemişsem

Ancak onun sularıyla çoğalır denizlerim

Göklerim artık onun mavisine boyansın

Artık onun yeşiliyle yeşersin çiçeklerim

Sevinçlere bir kanat vuruşla gideceksem

Onun maviliklerinden geçebilmek isterim

Ben alınyazımı kendim yazmak isterim

İstemediğim şey yazgım olamaz benim

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Yürek bir çocuktur ister ki ilkyazlar

Birden bir sevinç olup yazlara vurulsunlar

İster ki yürek birden çekilsin bütün sular

Birden bir yeşillikte uzansın ovalar

Yürek ister ki bitsin bütün kara parçaları

Görünmez bir kaynaktan birdenbire taşsın sular

Yürek bir yalnızlık ister yalnızlığın içinde

Bir yalnızlık ki onunla yıkılsın yalnızlıklar

Yürek ister ki bütün dağlar

Yükseklikten yorulup enginlere koşsunlar

(Annesinin Leyla'ya söyledikleri)

Korkusuzluk umduğumuz denizlerde her korsan

Bize bir korku biçiyor uzaktan

Sevinçler umduğumuz genişlikte her zaman

Bize tuzaklar örüyor karanlıklar durmadan

Nasıl olsa yalnızlıktır varacağımız kıyı

Bir yalnızlık kuralım ki sonunda yalnızlıktan

Bir dinginlik tadı doğsun umulmazı ummayan

Bir yalnızlık ki bizi kendinde yok saymayan

Korkusuzluk sandığınız denizlerde her korsan

Bize ölüm kuruyor uzaklardan

(Leyla'nın annesine söyledikleri)

İstiyorsun ki ilkyaz gelip de

Çayır boydanboya çiçeklenince

Bir yaz gelsin kurutsun çiçekleri

İnsin sevinçlerin orta yerine

Denizi çöl yapsın gökleri boşluk

Kimine ölüm saçsın yoksulluk kimine

İstiyorsun ki her tutku

Umutsuzlukla kapansın kendi içine

Nasıl büyük karlar kuruyorsunuz

Deniz boydanboya çiçeklenince

Saman sarısı bir ay geceyi yıkarken

Yıldızlar yalnızlığa umutla parlarken

Yüzeyde her sevincin sustuğu saatler

Uykulara susmuşken güzellikler

Bir yanda umut zaman kadar genişken

Öbür yanda çöl kendine çekilmişken

Kuşlar uyurken küçük uykularını

Çocuklar unutmuşken bütün korkularını

Bir güneş gibi saçıp bütün ışıklarını

Bir sabah bekleyişi ezerken kuşkuları

Çiçekler serin bir dinginlik içinde

Uzanırken düşlerin sevincine

Gene Kays bir sevinçle buldu Leyla'yı ama

Baktı yeni korkular dadanmış umutlara

Sordu - direnç kaleleri mi yıkılacak

Sevgimiz bu savaştan yenik mi çıkacak

Dedi Leyla - çoktan bitti savaşlar

Eski dallardan gitti eski kuşlar

Eski dağlar çoktan indi ovaya

Leyla çoktan yok dedi yalnızlığa

(Leyla'nın Kays'a söyledikleri)

Tanyeri ağarıyor artık gündüzü söyle

Böyle yorgun bir güneş gölgelenmez geceyle

Umut artık yıktı umutsuzluğu

İstersen deniz de bugün bütün çöllere

Sende yücelmekten öte güzellik kaldırıldı

Varlığın anlamını verdi çöllere bile

Artık böyle bir sabah başlıyorken

Her türlü çirkinlik yasak güzelliklere

Şimdi artık yepyeni yollara çağrılıyız

Artık büyük yolcularız duraksız gidişlere

(Kays'ın Leyla'ya söyledikleri)

Duruşlnr haber verdi gidişleri

Bize çöller öğretti denizleri

Yağmurlardan sonra büyük bir güneş

Bulut özletir gibi mavileri

Kaldırıldı bütün olmazlıklar

Yokluklar varlığınla güneşlendi

Artık geçitsiz dağlara bile yol de

Hiçbir duruş tutamaz sevinçleri

Bir tutkunun anlamı olabildin

Dünyamıza getirdin ölmezliği

hkışıklar süzülürken yere

Ufuk geçit verirken ilk güneşe

Karanlık sessizce mavileşirken

Papatyalar sarıya değişirken

Giyinirken kendini bütün dallar

Birer yeşil anı gibi yazılırken ağaçlar

Kuşlar ilk serinliklerini uyurken

Böcekler ilk şarkıya koyulurken

hk beyazlığı içerken sular

Düşlere gömülürken son kuşkular

Yalnızlık çekilirken uykulardan

Dinginlik çekilirken mor sulardan

Birkaç bulut aydınlanan ufukta

Pembe bir başlangıcı anlayınca

Birkaç kuş erken vurulmamak için

Sınırlarından kaçarken şehrin

hk öfkeler bilenmeden sabaha

Kapılar açılmadan yıkımlara

Umutsuzluk bırakıldığı yerde bitti

Kays'la Leyla çok uzaklara gitti

Şimdi onları bütün söylentiler

Çok değişik biçimlerde belirler

Şimdi anlatılır ki Kays ve Leyla

Birer bitmez sevinçtir uzaklarda

Derler ki o sabah umutlara değiştiler

Bütün açmazlarda kesin bittiler

Yalnızlığın çölünü bir günde geçtiler

Mavi kıyı ülkelerine gittiler

Ama Kays'dan çölde kalan anılar

Çöllerin genişliğine yazıldılar

Leyla'nın bütün bir bekleyişi

Umutlara tanrı diye bilindi

Derler ki çölü kuran altın kumlar

Biraz Kays biraz da Leyla'dırlar

Her çölde bir Kays ışığı yanar

Her bekleyişte Leyla'nın adı var

Hâlâ çölde Kays'ın gözleri

Aydınlatır masmavi sevinçleri

Hâlâ çölde Leyla'nın tutkusu

Yıkar bütün yalnızlık korkusunu

FERHAT İLE ŞİRİN

Padişah, kızı Şirin'i çok severdi. Şirin bir köşk istedi babasından. Köşk tam üç günde bitirildi. "Ama ben saçaklarında hiç görmediğim kuşla rın uçtuğu, duvarlarında hiç bilmediğim gemilerin hiç bilmediğim ülkelere sevinç taşıdığı, dört bir yanında atların hiç tanımadığım umut ülkelerine doğru gittiği bir köşk isterdim" dedi Şirin. En güzel resimle ri, en güzel işlemeleri en güzel renklerle yaratan Ferhat'ı sarayın bahçe sine yapılan bu yeni köşke getirdiler. Ferhat boyalarını açtı, her yanı resimlerle, işlemelerle süslemeye başladı. Dünyamızın başına sarmış bütün olmazlıkları, yüreğimize nereden geldiyse gelmiş bütün yanlışları, kötülükleri yok sayan büyük bir yaratıcı çabayla işe koyuldu Fer hat. Boyalarla arasında kesin bir anlaşma vardı. Hiçbir şeyi umursa maz gibiydi. Oysa, yaptıklarını beğendiremezse boynu vurulacaktı.

Yaratanlar

Bağışlayın önce bizi

Her şeyi sizden aldık

Hiçbir şey veremedik belki size

Bizim yüzümüzden yalnızlığınız

Yaratanlar

Bizi hoşgörmeyin ama

Alın değiştirin bizi

Taşları yontu yapmaya

Değiştirin

Sabah akşam değiştirin içimizi

Yaratanlar

Aydınlığa çıkaran eller kutsal ellerdir

Siz baştanbaşa birer tanrısınız

Duyurun her duymazlığa sesinizi

Ferhat bir sabah vakti gene boyalarıyla söyleşirken, tuttu yemyeşil bir yaprak işledi köşkün avlusundaki büyük çeşmenin taşına. Sonra yaprağa dönüp şunları söyledi:

Gözlerinin derininde bir sarı

Yaprak gibi sıcak yazdan geçecek

Bekleyecek uzaktan ilk rüzgârı

İlk sallantıda yerlere düşecek

İlk yağmurda ıslanacak saçları

İlk selin akışına takılıp gidecek

Bir ovada karşılayacak karı

İlk ayazda yüreği titreyecek

İz kalmayacak ondan baharlara

Çürüdüğünde yeşiller çıkacak

Artık ben yokum dediği gün

Topraktan papatyalar fışkıracak

Bir yokta geçirecek uzun yazı

Sonbaharı hele hiç duymayacak

Kimse gelmekte olan soğukları

Onu bulup da ondan sormayacak

Daha sonra o yaprağın yanına özgürlük kırmızısı bir sandal çizdi. Kumluğa mor rüzgârlar getirdi. Dalgalar kıyıyı tutunca şunları söyle di:

Tutkularla açılır mısın sandal

Eski mavi büyük denizlere

Gider misin ışıkların ardından

Güneşin kuşkusuz battığı yere

Orada görülmedik umutlar bulur

Alır getirir misin kıyılarımıza

Büyük sevinç çığlıkları taşır mısın

Kara ve sessiz yalnızlığımıza

O deniz tarlalarında belki çiçekler

YeşiI uzaklıklara serer bakışını

Belki onlar bizden iyi bilirler

Umudun gizlisini aşkın saklanmışını

Gider getirir misin güzeI sandal

Bize acılarda yok olmayanı

Büyüyüp büyüyüp de kuşlar gibi

Gün geIip alnından vurulmayanı

Daha sonra da bu apaydınlık kıyıya bir atlı getirdi dağlardan. Atlıya

bakıp şunları söyledi:

Taranınca sabahların saçIarı

Senin adın umut diye biri mi

Bir daha geçmez misin geçtiğini

Yakılınca küI vermeyen serüven

Senin adın bir atlı mı dağlardan

Başkaldırmış yokluğunun adına

Varınca atlı olmanın tadına

Senin için gitmelerin şehri mi

Senin karlı dağların var mı kıştan

Sunulacak umudun var mı yaza

Yoksa akşamüstünde kendini

Bırakacak mısın renksiz beyaza

Atını başıboş sürüp tarlaya

Topla diyecek misin yalnızlığı

Özgürlüğü ayrı ayrı kapılarda tutarken

Varlığın ve yokluğun uymazlığı

Yaratanlar

Her umudu bir kesinlik bildiniz

Sizden önce umut yoktu dünyamızda

Dünyamıza umudu siz getirdiniz

Sonu hiç gelmeyecek bir şarkıda

Siz işlediniz doğaya inancı

Kendinizden kendinizi yaratmayı bildiniz

Her şey bitmiş sanılan yerde bile

Yeni yontular kurdunuz kayalardan

Aşılmazlıklar gibi dikili dağlardan

Siz aşmayı bildiniz geçitleri

Siz bize kendimizi gösterdiniz

Siz bozdunuz doğada sessizliği

Yerine sonsuzluğu getirdiniz

Ferhat o sabah yaprağı, sandalı ve atlıyı çizerken, Şirin bir köşede giz lice onu gözetliyordu. Baktı ki, düşlediği güzelliklerden de büyük güzellikler Ferhat'ın çizdiği, boyadığı resimlerdedir. Usulca onun yanına yaklaştı ve dedi ki:

Bu kadar güzelliği kaldıramaz

Daha güzellersen yıkılır duvarlar

Böylesine eksiksiz bir türküyü

Duyanlar dinlemeye dayanamaz

Biraz çirkinlik kat yaptığına

O güzel çocuk yüzlerini sil biraz

O bembeyaz yeleli atları karala

Yerlerine yalnızlık çiz biraz

İyiden doğrudan ve güzelden

Birini görmezden gel hiç değilse

Boyadığın çiçeklerden birinin

Hiç değilse bir yaprağını kopar

Bir yerinde aksasın bu sonsuzluk

Yoksa yüreğimiz dayanmayacak

Hem bizim eksikli varlığımız

Senin eksiksizliğini zor anlayacak

Sonra aklından sökemezse seni

Ya bir çılgın olup çıkarsa Şirin

Sonunda bir yalnızlığa düşerse

Sonsuzluğunla ödeyebilir misin

Ferhat, Şirin'i görünce vuruldu. Ne gördüğü, ne duyduğu, ne yarattığı güzellikler içinde böylesine yüce bir güzelliğe raslamıştı. Dedi ki Şirin'e:

Boyalarla işlediğim duvarlarda

Hiçbir güzellik ulaşamaz sana

Ben ne kadar benzetmek istesem

Hiçbir rüzgâr benzeyemez saçlarına

Güzelliğini aşacak qüzellik yoktur

Onu ben istesem de yaratamam

Senin güzelliğini gördükten sonra

Artık ben boyalara dokunamam

Ben ki hep bir aşmaya inanmıştım

Ama senin varlığını aşamam

Gözlerinde parlayan yüceliğe

Yaklaşmak istesem de yaklaşamam

Eksiksizi ben sende gördüm ancak

Bundan sonra eksiksizi yaratmayı umamam

İlk yenilgim en yüce yenilgimdir

Artık Ferhat'ın işi tamam

Neden bunca güzelliğin vardı da

Yeni güzellikler özledin boş yere

Neden böyle bir vuruşta yok ettin

Yoksa düşmanlığın mı vardı bana

Şirin karşı durdu Ferhat'ın sözlerine. Dedi ki:

Sen ki hep bir sonsuzun umudusun

Nasıl durur kalırsın yeniden doğmalara

Sen ki hep bir bitmezin şarkısısın

Nasıl boyun eğersin çaresiz kalmalara

Biz hepimiz bir tutkuya yaratıldık

Doğduk koyu ve yoğun yalnızlıktan

Biz ki durak bilmeyen yolcularız

Nasıl eksildik deriz zor yollardan

Artık yüklendik ya yaratmayı

Bütün güzellikler bizden sorulacak

İyiyi ve doğruyu yüklendik ya

Düşüncemiz her zaman sonsuzu arayacak

Bütün yarattığını sil istersen

İstersen yeniden koyul yaratmalara

Kendini azalmayacak bir tutku say istersen

Yürü bizi bekleyen zamanlara

GüzelIiğimi aşmanı isterim

Yalnız kalmak istemem ben doğada

Kendimi yarattıklarınla anlayayım

Daha yüce güzellikler ver bana

Ferhat da, her yaratan gibi, yaratmayı istemese de yaratacaktı. Şirin ona yepyeni güzellikleri duyurdu. Ferhat yepyeni güzelliklere doğru yürüdü. Şirin'in köşkü, artık, bir güzellikler cennetiydi. Çok zaman Ferhat da Şirin de her gün biraz daha büyüyen güzellikler karşısında şaşkınlığa düşüyorlardı. Güzelliğin kaynağı şimdi artık yalnızca Ferhat değildi. "Sende bulduğum

güzellikleri çiziyorum durmadan" derdi Ferhat. Gün geldi, köşkün işlenmedik yeri kalmadı. Padişah, yaptıklarına karşılık Ferhat'a bir torba altın verdi. Ferhat torbayı köşkün bir köşesine bırakarak çıktı gitti. Giderken son bir bakışla baktı Şirin'e. Padişah olanları anladı, anlamazdan geldi. Onların birbirlerine zorunlu olduklarını anlayamazdı elbet. Ne de olsa padişahtı. Yaratmakla yönetmek anlamaz birbirini.

Günlerden bir gün Şirin, Ferhat'a bir mektup yolladı. Mektubu götürecek ikiyüzlü, onu önce Padişah'a verdi. Padişah mektuptan hiçbir şey anlamadığı için ikiyüzlüye "götür ver bakalım altından ne çıkacak" dedi.

Mektupta şunlar yazılıydı:

Yeraltından çıkar gibi maden

Oydukça yalnızlık çıkarılır

Aradığın geçmiş günler içinde

Yalnızlığın bir karşılığı vardır

Geçmeye çalıştığın geçitlerde

Koca şehirler boyunca yılgınlık

Durup durup sessizliğe uzanır

Bulut tutar gibi tutar gökleri

Oyarcasına bir duyarlığı

Öyle basıp geçmişler ki adım adım

Yüreğin işlek bir kaldırım

Korunduğun bütün zor zamanlarda

Öyle yürümüşler ki her yanından

Yıkım bile değil kalan geriye

Yeraltından çıkar gibi maden

Ölümleri oymuşlar yüreğine

İkiyüzlü, Ferhat'tan da Şirin'e bir mektup getirdi. Ama önce Padişah'a okuttu mektubu gene. Padişah bu mektuptan da bir şey anlamadı. "Götür mektubu ver Şirin'e, bakalım ne yapacak" dedi. Mektupta şunlar yazılıydı:

Adım adım eskiyerek bir gün

Bakarlar ki yırtılmış torba

Saman gibi dağılır ortalığa

Umut bilip ömrünce götürdüğün

Yeni bir göz gibidir karanlığa

Yıkımını ilk gören her duyarlık

Bir ada gibi çizer duruşunu

Her yanında denizden bir yalnızlık

Yüreğindeki kuş vurulur alnından

Boş kanatIarıyla iner yere

Umutları kapanır göklerine

Zaman denen sesler duyulmaz olur

Yavaş yavaş çekilerek bir gün

Bakarlar ki çöl basmış denizi

Artık onu aramayın gemiler

Onun için sular çoktan bitti

Yazdı. Şehir susuzluktan yanıyordu. Her yerde su arıyorlardı. Sarayda bir yudum su kalmayınca Padişah da arayıcılara katıldı. En önde Müneccimbaşı büyülü sarkacıyla yürüyor, onu Padişah, vezirler ve halk izliyordu. Akşama kadar yürüdüler. Güneş batarken, aralarından ayrılıp şehrin güneyindeki dağı aşmış olan beş kişinin dorukta el salladıklarını gördüler. Biraz sonra o beş kişi eteğe indi ve dağın öbür eteğinde çoşkun bir suyun sel gibi aktığını bildirdi. Müneccimbaşı sarkacını o yöne doğru döndürerek bir şeyler mırıldandı ama, söyledikleri sevinç çığlıkları arasında yok oldu. Ancak, mühendisler Padişah'a bildir diler ki, o su dağ delinmeden şehre getirilemez. Ertesi gün bütün halk dağı delmeye koyuldu. Gelgelelim, kayalar kazmalara geçit vermiyordu. Susuzluk son durağına geldiğinde, Padişah, dağı iki günde delebilene istediğini vereceğini bildirdi. Çığırtkanlar haberi yaydılar. Bir öğle üstü Ferhat, Padişah'ın karşısına geldi.

Ferhat, Padişah'a dedi ki:

Kazmalar kürekler yetmez dağı delmeye

Yüreğinden vermedin mi dağ susar

Dağı delen deldiği dağdan güçlü gerek

Yoksa hiç bir susuzluğa geçit vermez kayalar

Ne istemek ne bilmek yetmez dağı delmeye

Sen aşmayı bilmedin mi dağ susar

Su oralarda akar biz burada yanarız

Dalarak pınarların eksilmez düşlerine

Dağ ne bilecek kendinden vermeyi

Kayalar susuzluğu ne anlamış

Yaşamayı bilmeyen bilmez ki yaşatmayı

Dağ bitmez bir sessizliktir yokluğuna inanmış

Yürek direnmeyi bilse çoktan delinmişti dağ

Çoktan yenik düşmüştü varlığında kayalar

Şimdi o kuru çayda sular oynaşıyordu

Şimdi kıskanç bir çöle benzemezdi sokaklar

Bu dağı tek başıma deleceğim

Başeğmeyi bilmeyen yüreğimle

Bütün susuzlara haber salınsın

Yarın suyu getireceğim şehre

Ferhat'ı dinleyen Padişah'ın sevinçle söyledikleri:

Bilsin güneş

Bir karanlıktan sonra güne açılanı

Yıkasın yağmur

Yanmalardan sonra kül bağlayanı

Anlasın dereler sularını

Bütün kuşlarına saysın gökler

Renklerini tanısın çiçekler

Başaklar kavrasın tarlalarını

Nasıl Ferhat dağları anlamışsa

Dağlar bütün geçmezliğe bitmişse

Giyinsin umudunu bütün sular

Dahu uzaklara sersin uzaklarını

Nasıl dağlar tutamazsa suları

Nasıl deniz yok etmezse gidişleri

Her kopan kayada parlayan alınteri

Silsin bütün ölüm korkularını

Duysun bütün sabahlar

Geceden umut diye gündüze bağlananı

Görsün bütün kayalar

Sarsılmazlığında bitimsiz duranı

Kullanılmış umutları çıkarıp atın

Varacağınız yerlere vardınızsa

Anılara hiçbir şey saklamayın

Eğer insan gibi yaşadınızsa

Eski sular düşlerini bırakın

Dağların ardında yeni sular var

Yeni sabahlarda delin dağları

Susuzluktan suya çıkın birdenbire

Yoksa düşler birden çoraklaşırsa

İnsan hiç anlamadan yalnız kalır

Kullanılmış umutları çıkarıp atın

Yorgun umut anı olup kalmadan

Gökler kadar özgür olacaksınız

Kendinizi yıkayın anılardan

Sabah olmadan daha, Ferhat kazmasını omuzlayıp dağın eteğine geldi. Başladı dağı delmeye. Her vuruşta adam büyüklüğünde kayalar koparıyordu. Öğleye doğru Padişah, yanında Şirin ve adamlarıyla dağın eteğine geldi. Baktı ki Ferhat dağın yarısını delmiş. Ferhat gelenlerin yanında Şirin i görünce sarsıldı. Şirin bir ara onun yanına gelerek kimseye sezdirmeden bir mektup bıraktı avucunun içine. Ferhat, ancak Padişah, Şirin ve vezirler döndükten sonra mektubu açıp okuyabildi. Okur okumaz, olduğu yere yığılıp kaldı. Bir ara toparlandı, sırtını bir kayaya dayadı. İçinden, dağı da Şirin'i de bırakıp, uzak, çok uzak yerlere gitmek geldi. Ancak, koca bir şehrin umudu olmuşken, dağı delmeden bir yere gidemeyeceğini düşündü. Yeniden kazmasını aldı eline.

Şirin, mektubunda, önce, babasının şehre gelecek suyla birlikte düğün dernek kurarak kendisini vezirin oğluna vereceğini, bunun kendisi için ölüm demek olacağını, Ferhat'sız bir Şirin düşünemediğini, tam bir açmazda olduğunu bildiriyor, sonra şunları söylüyordu:

Birden yaşadığım her şeyi ölmek

Her şeyi yeniden yaşamak istiyorum

Birden hiçbir şeyi duymak istemiyorum

Bitmiş bir şarkı gibi seziyorum kendimi

Yıkılsın istemiyorum artık duymazlığında dağlar

Baksın istemiyorum artık gözlerimi

Belki bütün bir evrenin güneşlerini

Belki ilk olarak ışıktan saymıyorum

Birdenbire söneceğini bilmezdim umudun

Sevincin böyle çabucak öleceğini bilmezdim

Böyle bir açmaza demir atmak nerelerden

Nasıl da birdenbire gelip buldu beni

Yeniden duymak istemiyorum yaşarlığımı

Hiç değilse bir gün ölmek bir tek gün

Ey bana kendini bir gün çok gören ölüm

Bir anlasan nasıl çok seviyorum seni

Ferhat, Şirin'in mektubundan yüklendiği acıyIa bir türkü söyledi. Türküyü, arkasında sessizce duran Şirin'in dinlediğini bilmiyordu.

Dedi ki türküde:

Sonsuz tutkulnrda aşar boşlukları

Iner bir papatya sarısında güzellenir

Güneşin ilkbakışları vurunca

Gözlerin dinmezlikleri ummayan bir denizdir.

Yılları yürümüş ışıklar gibi uzaylardan

Gelir dönülmezliğin çizdiği yeryüzüne

Mavisi sessizlikte çoğalan gözlerindir

Akışını duyurur bitimsiz doğalardan

Sürer bir yaşarlıkta kesiksiz inanmayı

Dönmez çoktan eskimiş geçkin uçarlıklara

Yaşamaktan bildiği uzun bir dinmezliktir

Umutlanmaz korkak yalnızlıklara

İstesen de istemesen de anlamaz durmayı

Der ki -adım zamanlardır bitmişliklerde kalmam

Bir kere sana biçmiş ya kendini tamam

Hiçbir şey öğretemez ona sensiz olmayı

Şehir sudan umudunu kesmişti. Sessizce ölümünü bekliyordu. Kimsenin dağın ardına gidecek gücü yoktu su içmek için. Gitmeye kalkanlar baygın yığıldılar dağın yamacına. Şimdi koyu bir sessizlik yalnızca Ferhat'ın kazmalarıyla yırtılıyordu. Ferhat, üzgün, Şirin'in mektubuna karşılık olan türküyü söylediği zaman arkasında Şiriri in bulunduğunu bilmiyordu. Biraz sonra bir hışırtı oldu, Ferhat arkasına baktı, Şirin'i gördü. Kucaklaştılar. Şirin, saraya dönerlerken, bir yolunu bulup babasının yanından ayrılmış, koşa koşa Ferhat'ın yanına dönmüştü. Susuzluktan kuruyan gözleri, dudakları, artık son gücünü harcadığını gösteriyordu. Uzun zaman birbirlerinden ayrılmadılar. Sonra baktılar ki güneş batmaktadır ve su gecikirse şehir kırılacaktır, birlikte çalışmaya koyuldular. Ferhat kazmasıyla kocaman kayaları koparıyor, Şirin de kendisinden umulmayacak bir güçle bu kayaları açılan tünelin dışına çıkarıyordu. Şehir büyük bir sessizlik içinde yavaş yavaş erimekteydi. Ferhat gittikçe koyulan sessizliği duydukça kazmasını daha büyük bir hınçla sallıyor, güneş batmadan önce dağın ardındaki gür suyu şehre akıtmak istiyordu. Açılan tünelin bir ucunda ışıklar kırmızılaşmaya, tünelin içini karanlığa göğüs geren koyu bir pembelik sarmaya başladığı sırada, güçlü bir kazma vuruşuyla düşen bir kayanın yerine dolan mor ışıklar bu büyük çabanın sonunu müjdelediler. Ferhat daha sonra suyla tünel arasına büyük bir ark açtı, suyun akış yönünü değiştirdi. Biraz sonra şehirden gelen çığlıklar, ölüm saçan susuzluğun sonunu bildiriyordu. Ferhat ve Şirin, bir ağacın gövdesine sırtlarını dayadılar, düşünceye daldılar. Gittikçe artan uzak çığlıklar arasında akşam pembeden koyu maviye doğru değişerek ilerliyordu.Bu güzel bitişin kendilerinin sonu olacağını bilerek susuyorlardı. Uzun uzun sustular. Sonra artık günün son ışıkları da uyumaya gidince, yavaşça yerlerinden doğruldular. O sırada ne Ferhat, Şirin'in güzünden akan bir damla yaşı ne Şirin, Ferhat'ın gözünden akan bir damla yaşı görebildi.

Ferhat, Şirin'e dedi ki:

Varlığın varlığıma karışacak

Umut yorulmaz bir atlı gibi çıktı geliyor

Dünyamızda gözlerinin vazgeçilmez mavisi kurulacak

Bunu hayır diyenler de biliyor

Ölümlerden ölümsüzlük devşirenlerde

Eski bir kolaylıktır kendinden utanmak

Çok eski bir zorluktur seni sevmek

Bulutların yağmurlardan koparıldığı yerde

Inançların durup kaldığı günde

Her direnç bizim için sonsuza açılıyor

Çöllerden daha kuru ve bitkin bekleyişlerde

Her umutsuzluktan sonra sular başlıyor

Sen yaşamsın bir yandan olmaza değişirsin

Yıkarsın bütün umudu geçilmez dağlarında

Bir yandan bize bütün maviyi getirirsin

Ölmezliği gök bilen kuşların kanadında

Umut olmazlıkları bilmeyen ülkedir

Hiç durmndan seni bana ulaştıran

Yalnızlık bir korkudur dönüp dönüp

Gelip gene kendisine başlayan

Şirin, Ferhat'a şu karşılığı verdi:

Deniz susayınca gök

Bir yağmur deniziydi çılgınlaşan

Sanılırdı ki bir gün saçlarından

Umulmadık denizler gelecek

Yaşar gibi mavisinde bir çiçek

Bir kuş bir ince uçuşu söyler gibi

Bir böcek bir ilk yazı anar gibi

Her yoklukta varlığın bilinecek

Gün bitince pembeliğinde akşam

Bir yeni gün umuduydu bekleyişle

Durmak bilmez yolcuydu

Daha yolcu olurdu hergidişle

Duyar gibi dönmezliği bir akış

Karanlığı bilmez gibi sabahlar

Saatlar bir inanca koşar gibi

Her bakışa gözlerini getirecek

Deniz başlayınca gök

Bir sonsuzluktu sulara karışan

Bir güneşsin güne doğduğun yerde

Kovulmaktan yorgun yolcudur akşam

Ferhat ve Şirin dağdan şehre indiler. Suya kanmış bir kalabalık her yanda sevinç gösterilerinde bulundu onlara. Ferhat da, Şirin de, suya kavuşan kalabalığın övgülerinden kurtulabilmek için koşarcasına saraya girdiler. Padişah ve adamları Ferhat'ı bekliyordu. Padişah, Ferhat'la

Şirin'i bir arada görünce öfkelendi ama bir şey demedi. Ferhat'ı yanına çağırdı. Bir torba altın uzattı ona. Ayrıca, "dile benden ne dilersen" dedi. Ferhat, Padişah'a , altın istemediğini, yalnızca ve yalnızca Şirin'i istediğini söyledi. "Bir dağ delicinin Şirin'i istemesi büyük saygısızlık" diye bağırdı Padişah. Adamlarına bağırdı: "Götürün bu dağ deliciyi zindana atın, akıllanana kadar kalsın orada." Ferhat yorgundu, zindana girer girmez uykuya daldı.
Zindancılardan biri, gün doğarken bir mektup uzattı gizlice Ferhat'a. Mektup Şirin'dendi. Diyordu ki Şirin:

Seninle bir dönülmeze inanan

Her zaman seninle bir Şirin var

Sen git senin peşinden geleceğim

Bizi kolay ayıramaz korkular

Satır satır yazılsa da duygulardan

Ölümlere yokluklara ağıtlar

Unutulmuş serüvenler kadar sönük

Bir gitme umudu sana yeter

Yüreğinin derininde koşup duran

Çocuklar kadar korkusuz tutkular

Anlatır her uzaktan geçene

Dağların ardında gür sular var

Öğreneceğin hiçbir şey kalmadı

Yalnızlıklardan ve suçlu yasaklardan

Büyüteceğin umutlar yok

Umut çoktan çekildi bu saraydan

Bir gitme tutkusu sana yeter

Gitmesen de sen yolcusun burada

İçin bilinmedik dağlara doğru koşsun

Gözlerin gün boyu gezinsin ufuklarda

Bir gün sonra, gene gün doğarken Ferhat'a Şirin den bir mektup daha getirdiler. Diyordu ki Şirin:

Yaşamak güvenemeden

Direnemeden tutulamadan

Harman yerlerinde savrulamadan

Uzun bir boşlukta gelip gitmek

Bir akşam bir bulutu özleyemeden

Bir ilkyaz yağmurunu isteyemeden

Kılıcının ucuna gelen sevinci

Çekip bir yalnızlığa işleyemeden

Bir gecenin düşlerde uzayan yerinde

Kalmak bir yarına doğmayı bilemeden

Bekleyip en uzun yollardan özlemlerle

Bir tutku gibi çıkıp gelemeden

Yaşamak dalgasız sular gibi

Rüzgârsız yelkenler gidişsiz yollar gibi

Çekilmek kurumuş saksılar gibi

Pencere içlerinden kapı önlerinden

Yaşamak bitmişlikte uykular kadar

Büyüyüp kırgın kaygılar örneği

Bir uzağa çekilip dağlar gibi

Yükseklerin şarkısını söyleyemeden

Ondan bir gün sonra, gene gün doğarken, bir mektup daha geldi Şirin den Ferhat'a. Diyordu ki Şirin:

Günler birer bekleyiştir geçilir

Inancında getirmez bir korkuyu

Koca şehir sana çok görse de

Aşılmaz dağlardan taşıdığın umudu

Sana zaman bir şarkıdır söylenir

Der ki çığlıklıırdan yorgunsan eğer

Umut gemileri batmadan daha

Kendini başka bir maviliğe ver

Başka bir rüzgârda yürü tutkuyu

Bir gün sevince varmayı bırakma

Tut ki boydanboya çöktü sevgiler

Soracağın ne kaldı yalnızlığa

Bilirsin ki dıştan yıkamazlarsa

Gelir içten alırlar kaleleri

Kavgada yere sermezler de

Kavgasız bırakırlar önce seni

Unutur musun bir gün

Seni sessizce arkadan vuranı

Yazık sana çok gördüler

Kavgada vereceğin bir avuç kanı

Şirin'in Ferhat'a gizlice mektup yolladığını duyan Padişah kızını yanına çağırttı ve "üç gün içinde düğünün olacak, bilesin" dedi. Şirin, babasına, Ferhat'dan başkasını istemediğini, başkasına vermeye kalkarsa kendini öldüreceğini kesinlikle bildirdi. Padişah, Şirin'in bu sözleri üstüne iyice öfkelendi, Adamlarına buyurdu: "O Ferhat denen dağ deliciyi çıkarın zindandan, söyleyin ona, hemen bu şehirden çekip gitsin. Yoksa boynunu vurdururum." Şirin babasının yanından çıktığında yıkılmış gibiydi. Gene de umutluydu. Zindanın kapısına koştu. Adamlar Ferhat'ı çıkarıyorlardı. Şirin, Ferhat'a "dağlarda bekle beni" diyebildi. Hemen Ferhat'ı uzaklaştırdılar, götürüp şehrin kıyısına bıraktılar. Ferhat su getirmek için oyduğu dağa çıktı. Bir mağara oydu kendine. Orada yalnızca acılarını ve umudunu yaşamaya koyuldu. Düğün başlamak üzereydi. Ertesi gün çalgılar çalınacaktı. Vezirin oğlu traş olmuş, yenilerini giymişti. Sarayda başdöndürücü bir gidişgeliş göze çarpıyordu. Kadınlar Şirin'i kandırmaya çalışıyorlardı uzun uzun. Sözü biri alıyor, öbürü bırakıyordu. Şirin susuyordu. Bir fırtına öncesinin sessizliği gibiydi. Üstünde ne yapacağını bilenlerin dinginliği vardı. Su şaşırtan ve korkutan dinginlik, akşama doğru kesin bir sevince bırakmıştı yerini. Son dakikaya kadar Ferhat'a kavuşmayı deneyecek, kavuşamazsa odasının penceresinden usulca aşağıya bırakacaktı kendini. Yaşamakla da, ölmekle de Ferhat'ın olabileceğine inanıyordu. Gülüyor, şarkılar söylüyordu. Akşam geceye doğru değişirken, sarayın kapısını bekleyen bekçinin yanına gitti. Ondan kendisini kapıdan bırakmasını istedi. Şirin, sarayın kapısındaki bekçiye dedi ki:

Gün doğdu umut kırıldı

Bırak beni gideyim

Dünyam bütün karardı

Bırak beni gideyim

Ben topraktan ayrılamaz bir suyum

Denizlerini özleyen gemiyim

UçuşIara susadı kanatlarım

Bırak beni gideyim

Çekildi özsularım dallarımda

Onmaz bir durgunluğum yalnızlıkta

Her geçen gün biraz daha geceyim

Bırak beni gideyim

Tutkuyu tutma kapılarda

Nilüferler boğulmadan sularda

Acılar onu yıkmadan dağlarda

Bırak beni gideyim

Nasıl olsa yolum çizili benim

Ben ya Ferhat demişim ya da ölüm

Ey benim yoldaşım urnut gözlüın

Bırak beni gideyim

Bekçi sessizce açtı kapıyı, tek söz söylemeden. Şirin gecenin karanlığında usulca süzüldü dışarıya. Karanlığı boydanboya koşuyordu. Ferhat'ı bulmak için sabahı beklemeliydi. Bir ağacın dibine çöktü, beklemeye başladı. Gece bitmek bilmeyen bir ağırlık gibi uzadıkca uzuyordu. Şirin, uyanık, düş gördü sabaha kadar. Bu düşlerin her birinde, kendisini çoğaltan, yücelten, kendisinin çoğalttığı, yücelttiği Ferhat vardı. Sabahı anlatan ilk ışıklar Doğu'da kıpırdanmaya başlayınca, Şirin, "ölüme de, yaşamaya da benzer bir gün doğuyor" dedi. Gün doğudan ilerledi, Şirin'in ayaklarına kadar geldi ilk ışıklarıyla. Şirin dağa doğru yürümeye başladı. Dağ onu yokuşunda engelleyecek yerde, onun yürüyüşüne yürüyüş, gücüne güç katıyordu. Uçuyordu sanki dağın yükseklerine. Ferhat'ın mağarasının dorukta olduğuna inanıyor du. Doruğa yaklaşınca "Ferhat" diye seslendi. Şirin'i özlemle kucaklayan Ferhat ona şunları söyledi:

Umutların doğduğu yerde geldin

Güneşle birlikte doğdun sabaha

Madem ki böylesine güzelliksin

Bir dağ çiçeği taksan saçlarına

Sarsılmazlığında bir kalesin

Dünyada hiçbir ordu yıkamaz burçlarını

Kıyıları çok uzak bir denizsin

Benim diyen geıniler geçemez dağlarını

Gülünç ettik ya ölümü ona bak

Yaşarlığı en kesin belirleyebildik ya

Artık ölüm her yerde utanacak

Ferhat ile Şirin'e göz koymakla

Kucağında ölüme ölüm demem

Umudunda yok olmalar bir hiçtir

Gökleri mavisinden koparmak isteyene

Artık ölüm bir çıkar yol değildir

Ölmezliği bulduk ya sonunda

Varlığımızla yarattık sonsuzu

Haydi kalk uzaklara gidelim

Ölüm sonsuza bölmeden umudumuzu

Şirin'in Ferhat'a söyledikleri:

Ölümler kolay sandı sevinçleri

Bire ona yüze bölerim sandı

Duyuyorum en güzel sabahımda

Ölüm boş yere yokluğa inandı

Ölümler kolay sandı bitişleri

Bir kılıçta sonsuza yıkacaktı

Biliyorum en güzel inancımla

Ölüm kendine yok yere inandı

Ölüm her günkü gücüne yanıldı

O sandı ki dur dese duracaktık

Ölüm belki de bizi çocuk sandı

Onu görür görmez ağlayacaktık

Bir korkuyu sunacaktı da bize

Korkuda çöller gibi yanacaktık

O sandı ki o bize inanmazsa

Biz ona çaresiz inanacaktık

Ölümler kolay sandı sevinçleri

Bire ona yüze bölerim sandı

Biz bir olmuş iki aynı inançtık

Ölüm eksikliğinde kalakaldı

Yaratanlar

Birer sonsuzluksunuz

Olmazı yoksadınız bir evrende

Ölüm alsa neyi alacak sizden

Ölüm verse ne verecektir size

Siz her açmaza birer umutsunuz

Ölümünüzde suçumuz büyüktür

Yaşarken acı çektiniz

Ondan da biz suçluyuz

Neyleyelim siz sonsuz büyüktünüz

Biz pek ayak uyduramadık size

Bizi size bırakmadı korkumuz

Uyamadık büyüklüğünüze

Siz birer tanrısınız

Ferhat ile Şirin dağı aşıp bilinmedik uzaklara doğru yürümeye başladılar. Oysa büyük bir kalabalık peşlerindeydi. Onlar su başlârında dura dura, çiçek toplaya toplaya ilerliyorlardı. Kalabalık, kızgın bir çabayla koşturuyordu. Başta büyülü sarkacıyla Müneccimbaşı, onun yanında Padişah, arkalarında vezirler ve damat, daha arkada da cellatlar vardı. Bir su başında yakaladılar Ferhat ile Şirin'i. Önce Ferhat'ı Şirin den ayırmaya çalıştılar. Ayıramadılar. O zaman cellatlardan biri Ferhat'ın sırtına bir bıçak sapladı. Ferhat, Şirin'le birlikte yere yıkıldı. Şirin'i götürmeye gelen Padişah kızının üstüne eğildi. "Kalk artık, bu iş bitti, gidiyoruz" dedi. Bir de baktı ki, Şirin de Ferhat'la birlikte gitmiştir. Padişah yanmasına yandı ama, ölümlerin ardından yanmak dayanmak mıdır?

Şimdi yüzyılların basıp geçtiği bu uzak ülkede Ferhat ile Şirin her olmaza başkaldıran birer umut olarak masallarda, türkülerde, sevinçlerde, tutkularda, inaçlarda yaşarlar. Kime sorsanız, Ferhat ile Şirin in öldüğünü söyleyemez. Ölümün el uzatamadığı yerdedir onlar, onlar ölümsüzlüğün kendisidir. Yaşarken dirençtiler, yaşarlıkları bitince ölümsüz oldular. Ölüm bir yoketme tanrısı olmayı onlarla birlikte elden kaçırdı. Ferhat ile Şirin'den beri ölüm, yalnızca yaşamayanları alıp gidiyor. Bir direnci, bir güzelliği, bir inancı yaratmışlar için ölüm, o günden beri çaresiz bir gülünçlüktür.

ARZU İLE KAMBER

Horasan çarşısı sessiz

Alınca bir yerine iki almalı adam

Ey biri beş sayan bezirgan

Tutkuyu anlar mısın

Saçak saçak uçuşurken serçeler

Horasan çarşısı uzun

Düşününce aşk düşünmeli insan

Ey çarşıda dolaşan alıcılar

Bir bilseniz sevinç ne güzel şeydir

Büyük büyük kaçışırken korkular

Horasan çarşısı çirkin

Halılarda uçan güzel turnalar

Bu yalnızlıkta nasıl durursunuz

Toza bulandı çocuk gözleriniz

Çabuk kaçın Horasan çarşısından

Horasan çarşısında bir çocuk

-Yalnızlık sızıyor duvarlardan-

Kanadı kırılmış bir kuştu çocuk

Saçları yorgunluktan ve tozdan

Rüzgârlandı içindeki korkuluk

Horasan çarşısında kadınlar

Korkular kuşkular ve şarkılar

Dalgalanır dururdu boşluklarda

Horasan çarşısından umut yok

Deyip ağlardı çocuk

Gülerdi gül gözleriyle aydınlığa

Bir yanda sessizce oyuna dalardı

-Kamber Kamber Kamber

Ses öfkeden yanardı

Oyununu bırakır işe koşardı çocuk

İnce bir yoldur zaman

Atlarla çok uzaklara taşınır

Anılar bulutlanır

Anılar yalnızlıktır

Duran bir sudur zaman

Duygusuz bir yoklukta gider gelir

Bir onmazlıktır zaman

Düşlerden sıçrayarak uyanılır

Bir gün döner bakarsan

Duran bir sudur zaman

Rüzgârda bir korkudur geceleri

Kavaklarda yalnızlığı başlatan

Ay günlerdir değirmi

Bir boşluğu durup durup okşayan

Duran bir sudur zaman

Horasan çarşısı bitti Kamber'e

Babasını tek kurşunla vurdular

Anasını bilmezdi

Horasan çarşısında Kamber'i

Bir saksı çiçek gibi soldurdular

Bir kiraz gibi düşürdüler yere

Dünyayı yok ettiler Kamber'e

Kamber ağladı sustu

Kamber daha çocuktu

Bir umuttu üçe beşe böldüler

Kamber i Horasan çarşısından aldılar

Kocaman bahçeli bir eve götürdüler

Kamber'e bir ana bir de baba buldular

Yanar dururdu Kamber

Çocukluğu Kamber'e çok gördüler

Arzu evin tek kızıydı

Yeni kardeşi oldu Kamber'in

Bahçe büyüktü

Elmalar kırmızıydı

Rengi mora çalardı sevinçlerin

Gök ağaçlar arasından dallanmış görünürdü

İlkyaz boyu çiçekler yarışırdı

Düşlerinde menekşeler uçuşurdu Kamber'in

Zaman sabah açan akşam solan çiçekti

Her günbatımında kıpkırmızı üşürdü

Uyurdu yavaş yavaş yokluğunu

Sabahla uyanırdı

Gök uzak bir denizdi

Güneşin çok uzağında dalgalanırdı

Soluğu kesilirdi Kamber'in

Arzu'nun saçları yumuşaktı

Bakışlan tutkundu

Dağlar uzak adalardı uzak denizlerde

Artık Horasan çarşısı yok

Zaman tahtalar gibi tozlanmıyor

Sabahlar kırgınlıklarda beyazlanmıyor

Horasan çarşısı çoktan bitti

Halılardan çoktan kaçtı turnalar

Arzu'nun gözleri bir sevgiye bakıyor

Zaman dinginliklerde yavaşlıyor

-Her gün biraz daha göklerindeyim senin

Her gün daha çok kanatlıyım

Daha sonsuz geliyorum uzaklarına

Kamber bir gül koparıyor Arzu ya

Dallar yavaş yavaş rüzgârlanıyor

Tutku sessiz bir uykuya dalıyor

Dinmez bir akış oluyor yamaçlar

Gelip birden konuyor saçlarına

Arzu bir gün dedi ki Kamber'e

Güller asmalar zambaklar

Bütün çam ağaçları

Saklamak istemez ne rengi ne kokuyu

Ne bütün bir güzelliği saçak saçak

Sandığımızdan beyaz adalardır bulutlar

Durmadan seğirir bir yağmura

Yağmak için yapıldığını bilir

Kollamak bir rüzgân kopmak için dalından

Günleri eğirmek bekleye bekleye

Bir yıkım olursa neye yarar

Çabuk davranmalıyız

Umutsuzlar korkaklar sevgisizler

Biraz daha geç kalırsak sevinci yıkacaklar

Ekini ovada unutacak ekinci

Her şey bizde bitmeyecek elbette

Belki her şey bizimle başlayacak

Ürkek bir ceylandı diyecekler ..

Bir kuştu uçtu yuvasından

Büsbütün büyüdü bütün sarp kayalara

Bir kuştu uçtu yuvasından

Bir daha geri dönmedi ağaçlara

-Çiseler durur ışıklar akşama

Ağaççilekleri çobanpüsküllleri çiğdemler

Beni alır götürür sonsuza

Ilınmaz hiçbir rüzgârla tutkum

Bitmezlikte güneşi giyinirim

İğdeler çiçeklenir

Her baktığım yerde seni görürüm

-Konaklayıp bir umutta eritmek zamanı

Durulmak kandırarak tutkuları

Sevinçleri bekleyişle geçiştirmek

Bir bitişi anlatır yoksamakla

Dayanamam ölürüm

-Benden yana seninle başlayacak

Bütün çoğalmaların tek anlamı

lkiyken sonsuz olmak

Kesin seni duymakla başlayacak

Sonsuza gökler gibi koşacağım

Bir uzayı hiç durmadan yürüyerek

Bir gün bile kalmadan durgunlukta

Kamber dedi ki Arzu'ya

-Bütün çirkinlikleri utandırmak için

Tanrılaşan bir sevgi gerekirdi

Gülünç olsun diye bütün iğrençlikler

Bir sevgi gerekirdi

Işıklanyla bütün bir olmazlığı yıkayan

Yücelerek yüceye inandıran

Bir sevgi gerekirdi korkulara

Tutkuyu inanç diye getirerek dünyamıza

Içimize bir güneş gibi doğan

Kuyularda su dağlarda kar

Denizlerde mavilik kadar dönülmez olan

Bir sevgi gerekirdi boşluklara

Bir sevgi gerekirdi sarsılmayan

Bin savaşta çökmemiş kaleler gibi

Umutlar gibi ses verip uzaktan

Bir gün yakına getirip kendini

Hiçbir gize sığınmamış bir doğru

Gibi birden ışıyan

Bir sevgi gerekirdi bitmişliğe

Bir sevgi gerekirdi en başından

-Ben bir yüceyi istesem

Yaratabilir miyim gözlerinle

Hiç kırılmayan bir dal olmak

Dalgalan hiç dinmeyen bir deniz

Hiç durmadan güneşe açık bir gök

Dinmeyen direniş sönmeyen ışık olmak

Ummak kadar kolay mı

-Yanılır da yüreğimiz

Bir olmaza boyun eğiverirse

Kesin gülünç düşeriz

-Yoksa ben gözlerimle anlamışım

Her tutkunun yolu yüceden geçer

Her güzeli duruşunda görmüşüm

İyiyi umudunda tanımışım

SevincinIe sevinmişim

Seninle bir direniş inancı getirmişim

Her başlangıca ve her bitişe

Bırakın görünmeden büyüsün

Taşlar arasından bir gün uzanıverir

Beklenmediği yerde bir sabaha

Bırakın görünmeden büyüsün

Görünmeden giyinsin dikenlerini

Yoksa gelir biri koparıverir

Morluğunu taksın yaprağına

Kendini ince ince işlesin

Önce güzelliğini yaratsın

Bırakın görünmeden büyüsün

Büyümeden açılmasın rüzgâra

Soluk soluğa doğmasın zamana

Bırakın bir ara yalnız kalsın

Kendini anlasın uzun uzun

Anladıktan sonra gelsin sabaha

Arzu'nun anasıyla babası

Sezdiler bu sevgiyi

Büyümeden yokedelim dediler

Arzu'nun anası çıkıştı kızına

-Kamber senin kardeşin

Nasıl ona bir başka gözle bakabilirsin

Sonra nasıl kardeşim dersin ona

Arzu dedi ki anasına

-Böyle çıkışma bana

Sevgide bir ayırımım yok benim

Ben sevgimi ayırmam üçe dörde

Sevdiğimi tek sevgiyle severim

Sevgiyi kendim yaratmadım ki

Hazır buldum kendimde

Senin sevgiden korkun ne ki

Kamber benim kardeşimse kardeşim

Kamber benim daha çok can yoldaşım

Yalansa kendim uydurmadım ki

Ben Kamber'i sevmekten öte sevdim

Sevmekle bir kötülük etmedim ki

Arzu'nun babası çıkıştı Kamber'e

Aramıza sonradan geldin ama

Seni kendimiz kadar sevdik

Arzu senin tek kardeşin dünyada

Nasıl ettin sevmeye kalktın onu

Benim aklım ermiyor bu yanlışa

Kamber de dedi ki babalığına ,

-Sevgi aklın yetmediği ülkedir

Ben anlasam sana da anlatırdım

Kendiliğinden doğdu

Kendiliğinden ışıdı ufukta

Ben hiçbir şey yapmadım

Kızma bana

Git dersen bugün çeker giderim

Unut dersen o benim işim değil

Kendiliğinden esti

Kendiliğinden geldi bir yaz gibi

Bir de baktım ki konmuş dallarima

Ana ve baba sessizce geçiştirmek istediler

Zaman bu sevgiyi unutturur dediler

O günden sonra Kamber her gün toprakta çalıştı

Arzu iş işledi odasında

Birbirleıiyle karşılaştıklarında susarlardı

Sözleri çok aşan bir sususla

Birlikte olmak hem bir güzellikti onlar için

Hem dayanılmaz bir zindandı

Konuşmadan anlatmadan bilmeden

Yalnızca duruşlarda okumak duyarlığı

Her gün daha zor geldi ikisine de

Büsbütün ayrılmaktan iyiydi ama

Kapılar kapatıldı mı bir tutkuya

O tutku ya çılgınca taşmak ister

Bütün yakınlığı tutan kapıların dışına

Ya da çekip gitmek ister

Kimselerin bilmediği uzaklara

Tutku bir umutsuzluğu beklemekle avunmaz

Zaman bir gül dalıdır

Açılır her sabahta bir ilkya2a

Her akşam kırmızıdır

Zaman boş bir tarladır

Tohumlanır tutkuya

Sevgiye her sevinçte inançlanır

Zaman boş bir kuyudur

Sularla beyazlanır gecelerde

Sevgiyle ışıklanır

Zaman bir yalnızlıktır

Seni sende tutarsan

Zaman gür ormanlardır birdenbire

Zaman bir çocuk yüzüdür

Sevildikce büyür güzelliğini

Zaman bir gül dalıdır

Günler geçmek bilmedi

Ne gün doğdu sabaha bir çırpıda

Ne yılları yürümeden akşam oldu

Saatler bir yüzyıldı

Uzardı geleceğe kavgalarla

Sessizlikte bitirirdi kendini

Çağlardan daha büyüktü günler

Ağır ağır taşınan bir kurguydu

Dağlar gibi uzaktan uzağa

Aydınlıktan kaçardı saklana saklana

Iür ateşti görünmemek için

Dumanlarını kendine gömerdi

Arzu bir gün Kambeı-'e dedi ki

-F3itmeyecek bir acıyı yürümek sonuna kadar

Sana nasıl geliyor bilmem ama

Dayanılır gibi değil

Senden ayn olmak ve inanmak sana

Sonu yok bir gidiş gibi geliyor bana

Yıkacaklarsa yıksınlar

Gücüm kalmadı artık

---Gel isteyelim bunu onlardan

Yapılamaz bir şeyse yıkılsın

Her gün biraz daha büyüyen tutku

Sönmek için umut bilsin umutsuzluğu

Onlara diyelim ki

Işte hazır iki can

Ayrmaksa ayırın yıkmaksa yıkın artık

Öldüımekse öldürün

Dayanılır gibi değil

Aralansın bu karanlık .

Sevgimiz güçlüyse yaşar gene

Gene sensizliği yokluk bilir

Güçlü değilse sönecektir

Yaza vurgun kar gibi eriye eriye

Öleceği varsa ölür

Yeter ki sürmesin bu sessizlik

Bir gün ikimizi de sağır eder

Özlem nasıl bitecekse bitsin artık

Kamber de dedi ki Arzu'ya

-Biz sevgimizi ölsün diye yaratmadık

Can vermelidir vuruşa vuruşa

Ya da yaşamalıdır

Ama direnecek gücü yoksa

Söyle onlara bitirsinler

Arzu dedi ki Kamber'e

-Baştan güçlüyüm sandım

Dağlar denizler kadar

Yazık baştan beri savaşamadım

Bir yanda senle olmak sarp kayalar

Bir yanda sensiz olmak bir uçurum

İki arada kaldım

Kamber de dedi ki Arzu'ya

-Mutluluğunun en güzel yerine

Bir karakış gibi geldim bilmeden istemeden

Gene karakış gibi

Birdenbire çekilen bir bulutla giderim

Biliyorum çoktandır uzaksın güneşten

Işığa ve maviye özlemlisin

Bir iki fırtınadır en sonunda

Eksiksiz gökleri başlatmak için

O kadar öfkelenme karakışa

Karakış da yaza değişmek için

Yeter ki git de bana

Git de bugün gideyim

Arzu koştu anasına

Dedi ki

-Cellattan da mı kötüsünüz

Yeter artık bitirin

Bir adamı bir kere öldürürler

Aralıksız çekmezler ipe her gün

Öldüğünü anlayınca diriltip

Yeniden öldürmezler

Yeter artık bitirin

Kamber'i atın evden

Tutup beni de evlendirin

Yapın bunu

Bir gün bile sönsün istemezseniz kinim

Sizi kötülükten de büyük saymam için

Yağlayın ipinizi cellatlarım

Darağaçları kurun gönlünüzce

Yaşamayı direnmeyi bilmeyenler deyin

Böyle iğrenççe çekilirler ipe

Sonra yazın taşımın üstüne

Savaşlarda ölmedi

Getirdi boynunu uzattı ipe deyin

Anası Arzu'ya dedi ki

-Seni ipe çeken varsa babandır

Bu aşk bitmezse vururum Kamber'i diyor

Yakında seni evlendirecek

Üç güne kadar görücü geliyor

Seni isteyen bir başka şehirden

Ömrün boyu Kamber'in yüzünü

Üç kere ya görür ya görmezsin

Sen onu unutursun

O da seni unutur

Tasalanma onun da anasıyım

Arzu da Kamber de tek kişi benim için

Arzu'nun annesi o gece dedi ki kocasına

-Arzu artık Kamber'i istemiyor

Atın bu kötüyü evden diyor

Ben sana demedim mi

O da anladı sonunda başına geleceği

Kamber salağını önce bir güzel dövmelisin

Sonra da bir tekmeyle atmalısın evden

Önüne baka baka giderken

Beynine bir kurşun sıktırmalısın

Kamber gün doğarken usulca çıktı evden

Şöyle dedi giderken

Bırakıp gitmek çok uzağa

Bırakıp gitmek azalmışı

Bırakıp gitmek çok uzağa

Bırakıp yalnızlığında yarım kalmışı

Bırakıp gitmek zamanların

Getirdiği yorgun dinlenmişliği

Bırakıp gitmek dinmişliği

Aralıksız anısıyla çağların

Bırakıp gitmek akşamların

Kuşkular sızdıran şarkısını

Bitmişliğin bizde kalan anısını

Sessizce bir kıyıya bırakıp gitmek

Bırakıp gitmek uzaklara

Koparak balçığından anıların

Bırakıp gitmek kendisiyle

Bir ömür boyu aldanmışı

Duymazlığında bırakıp gitmek

Ölümleri gökler genişliğince

Bırakıp gitmek her şeyi

Buzdağları gibi yerli yerinde

(Sen de her savaşçı gibi kendini

Ölüme ve ayrılığa alıştırıyorsun

Güzel kavgalar için

Eski bir gemi batar gibi batınca şehir

Eksiksiz bir karanlığın sularına

Senin gözlerin savaşlara parlar

Yalnızlıktan kaçamadığın zaman

Yalnızlığı en yakınına getir

Dedikleri kadar korkunç değil akşam

Hatta bazı akşamlar kadifedendir

Sarsınca mavisizlik göklerin dengesini

Akşam bildik bir konuktur ülkemize

Sana der ki - inançta yalnızlıkları bırak

Yalnızlıktan şehirler kurmak istemezsen

Çık şehir dışına dağlardan bak

Sen de her savaşçı gibi kendini

Bir gün geri dönmemeye alıştır)

Güneş yükseldi

Işıklarını vurdu yere yer yandı

Akşam oldu gece bastı tanyeri ağardı

Üç gün yol gitti Kamber

Yemyeşil bir şehre vardı

Sabahtı

Üç günlük ekmcğinin son kırıntısını yedi

Son yudum suyunu içti matarasından

Bir ağaç gölgesinde uyuyakaldı

Biraz sonra bir el sarstı Kamber'i

-Ey yabancı burada açıkta yatma dedi

Uykun varsa sana yatak serelim

Yaşlı adam tuttu kolundan Kamber'in

-Anlat dedi nereden gelir nereye gidersin

İşin ne yurdun nere sen kimsin

Kaç gün yol yürüdün ki yorgunsun bu kadar

Ayrılmaktan mı gelirsin kavuşmaya mı gidersin

Gel şurası evimdir dinlen biraz

-Horasan çarşısında çocuktum

Bir sabah babamı tek kurşunla vurdular

Anam yoktu yalnız kaldım

Tutup beni başkasına verdiler

Gün geldi Arzu'ya tutuldum

İkimizi ayırdılar

Çıktım yollara düştüm

Üç gün üç gece yol yürüdüm

Ağacın dibinde sızdım

Sen uyandırdın beni

Yaşlı adam dedi ki Kamber'e

-Desene yiğit yalnız kaldım

Tutunduğum dallar hep kırıldı desene

Desene göklerde barınamayan kuştum

Vurulmamak için kaçtım desene

Ben de bu evde bu bahçede

Umutsuzluk kadar yapayalnıiım

İstersen burada kal gitme

Can yoldaşım olursun

Gün gelir sevdiğine kavuşursun

Ya da unutursun yavaş yavaş

Ayrılığı kendine yıkım etme

İnce bir dokunuşla aralanır geçitler

Dağlar yeniden tükenir yeniden kurulmaya

Zaman geçer günün çemberlerinden

Yokluğunda kışkırtılmış kurgular

Yeniler kuşkuları

Başlar umutlanmaya

Saçın gökyüzlerini kurduğu çağdan beri

Doğa böyle bir olay görmemişti

Sardı gözlerin zambakları

Akşamlar güne doğru çiçeklendi

Varlığın onaylandı

Her gün sonsuza doğru

Dağlar yeniden ağarır

Çarpan bir yürek gibi

Yeniden kurulmaya

Gene yağmurlar iner seni benden sormaya

Gene kuşkular geçer adınla unuttuğum

Göçlerden döner kuşlar

Akşam her gidişinde seni anar

Der ki -alışılmıyor yokluğuna

Bütün çıkış kapılarını tuttun

Kapadın geçitleri

Bir gün yaşlı adam dedi ki Kamber'e

-Geceden sonraki ilk ışıklar

Bize söyler ki gün doğacak

Işıklar gelmeden günü bekleme

Karlar erirken yüzüne vuran sıcak

Yemyeşil zamanların elçisidir

Ayazlardan umamayız yazları

Bulutsuz yağmurları ummak olur

Yüreksizlikte ummak sevgileri

Küçücük rüzgârlardan

Bir fırtına gücü beklemek haram

Biz yaratılmışlığa yetmeyeniz

Yaratarak varoluruz her tutkuya

Hoşgör bilgiçliğimi

Bir şey söyleyeceğim kızma bana

Bitmez düşüncelerle yok etme kendini

O da yaratacaksa git yarat birlikte

O bir kaçaksa yaşamakta

Sen bir başka kaçaksan

Boyun eğmelisin bu sessizliğe

Dediğin gibi ölmez bir tutkuysa

Nasıl olsa gelip bulacak seni

Dediğin gibi bir tutku değilse

Seni nasıl olsa unutacak

Gelin biz Arzu'dan haber verelim

O savaşlar yılgını tutkuludan

O güzelliğin adını analım

Ne kadar anlatsak azdır diyelim

Yılgın diye geçmeyelim biz ondan

Görücüler beğendiler Arzu'yu

Armağanlar sundular

Yaz bitmeden düğün yapılsın istediler

İki günde bir gelip yokladılar

Hazırlıklara başladılar

Ama Arzu kendinde değildi

Tek söz bile etmeden kimseye

Boyun eğdi yazgısına köşesine çekildi

Ağladı ağladığını göstermedi

Sıçrayarak uyandı kaç gece uykusundan

Her sabah cama konan bir kuşla dertleşirdi

Kuş derdi ki -Kamber çok uzaklarda

Ne yaparsan yap bu işe başlama

Ya da çağır onu gelsin

Eğer gelmezse boyun eğ yazgına

Düğün günü yaklaşırken

Arzu dedi ki anasına

-Kamber'i düğünüme çağırın

Son olarak görmeliyim onu

Nerede buldurursanız buldurun

Size kesin söylüyorum

Kamber'siz düğün olmaz

Gönlünü almalıyım

Beni hoşgör demeliyim

Bağışlasın önce beni

O zaman rahatça gidebilirim

Bunu böyle kesin söyle babama

De ki düğün için Kamber'i istiyor

Gelmezse gitmeyecek

Anası yalvardı ama dinletemedi

Konuyu o akşam açtı kocasına

Adam küplere bindi

-Kamber'le ikisi bir dolap çeviriyor

Buldururum buldurmasına ama

Düğünden sonra bir kurşun sıkarım kafasına

Bunlar beni gülünç etmek istiyor

Zamanı boş geçişlerde eskiten

Bir tutkudur biterse kalmaz adı

Tutkuyu yontulara yazan yazdı

Geçen geçti en zorlu geçitlerden

Sen bir nisan sabahını uyurken

Limonlar çoktan çiçek açtı

Sen usulca düşünürken kavgayı

Çoktan sıyrıldı kılıçlar kınından

Görünüşlerde bulup ölmezliği

Kendini hiç karşılıksız öneren

Sanki bütün şiirlerden ne kaldı

Yalnızlıklar umudu söylemezken

Gözlerin gene sevdaya daldı

Dar odalarda geçip giden

Onlar senin umudunda dağlardı

Payını ilk alandı güneşlerden

Geceye doğru ay yürüdü

Gümüşlenen sulara doğru koştu kuşlar

Sessizlik dalga dalga uyudu

Düş görmeye başladı kuşkular

Ağaçlar sallanmadı rüzgârda

Dingin bir yokluğa durdu dallar

Çok uzaklarda bir sonbahar

İlk serinliğini yolladı karanlıklara

Zaman sustu saatler konuştu

Tıkırtılarla söylendi durmuşluğu yavaşça

Arzu başucundaki ışığı söndürdü

Bir atlı sessizce şehirden çıktı

Atını hızla sürdü uzaklara

Kimseye duyurmadan nal seslerini

Gün doğan yere doğru uzaklaştı

Atlının üstüne gün ağardı

İlk kuşlar öttü uyanan sulara

Ay ışıklarını sardı sarmaladı

Kimsesiz bir beyazlığa büründü

İlk parıltılarda uyandı ağaçlar

Gün yeşerdi ufukta

İlk uyanışın sesleri koyuldu

Arzu daldı uyudu

Rüzgâr vurdu kuşların kanadına

Güneş dağların ardından yükseldi

Atlı Kamber'i günlerce aradı

Yaşlı adamın evinde buldu

Arzu'dan selam getirdi

Yakında düğün olacak

Seni düğüne çağırıyorlar dedi

O gece konuk oldu Kamber'e

Ertesi sabah atına atladı

Kamber'den aldığı mektubu

Katladı koynuna koydu

Akşama doğru Arzu'ya verdi gizlice

Kamber'in mektubu der ki

-Umulmadık yerde doğan gün gibi

Çağrınla vuruldum yeniden

Üç güne kalmaz gelirim

Bir gece yarısı pencerenin altında

Bir atlı bekleyecek

Seni bilinmez ülkelere götürmek için

Günü doğana kadar inmezsen

Geldiği yoldan geriye dönecek

Üç güne kadar bir atlı

Pencerenin altına gelecek

O benim

Arzu'nun babasına dedi ki atlı

-Sevgiden çökmüş buldum Kamber'i

Gel dedim ama belki de gelmeyecek

Arzu'yu da biraz unutmuş gibi

Bir kız bulmuşlar ona

Sanırım yakında evlenecek

Neyse sen gene tasalanma

Düğün boyu kollarım gelirse

Giderken de kafasına kurşun sıkarım

Ama bunu duyurma kimseye

Ertesi gün düğün başlayacaktı

O gün öğleden sonra çalgıcılar geldi

Kırk gün kırk gece düğün yapılacaktı

Gelin alacaklar konağa yerleşti

Bir günde tam elli koyun kesildi

On iki kazan pilav kaynattılar

Terziler bir başka şehirden getirtildi

Her kişiyi ayrı ayrı süslediler

Hokkabaz oyununu talim etti

Zillerini parlattı köçekler

Rakılar bidonlarla indirildi mahzene

Ertesi gün düğün başlayacaktı

Düğüncüler erkenden yattılar

Bir ay doğduysa gündüze

Arzu'nun güzelliğidir

Boşuna süslemeyin

Yaraşmaz güzelliğe

Gözlerinin ağlamışlığı kalsın

Acısı vurmuş olsun yüzüne

Güzellik çok zaman acılıdır

Kendini zorlayamaz gülmeye

Giydirmeyin uzun beyazları

Olduğu gibi kalsın

İsterseniz saçına bir gül takın

Bir güzelliği anlatmaya yeter

Susturun çalgıcıları zamanı dinleyin

Kuşlar size geleceği anlatsın

Güzelliği süslemeyin

Önce yalnız olduğuna inansın

Sonra her şeyde arasın kendini

Bitmez bir güç olduğunu anlasın

Yücelsin ki dirençsiz ulaşılmasın

Bir zorvnluluk olsun

Güzelliği süsleyerek öldürmeyin

Her yücelik gibi sonsuza kalsın

Gece yavaş yavaş inerken

Odalara çekildi eğlenenler

Atlılar atlarını bağladı

Sarhoşlar biraz sonra sızdılar

Çalgılar biraz daha çalındı

Sonra bir sessizlik sardı her yanı

Köpekleri avluya saldılar

Bir atlı avluda dolandı

Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı

Ağaçların arasında gezindi

Köpekleri okşadı

Sonra yola doğru sürdü atını

Uzakta dörtnala bir atlı

Yaklaştıkça yaklaştı

Yanyana gelince selamlaştılar

Bir iki konuştular

Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı

Geri döndü

Arzu'nun penceresinin altında durdu

Yüzüne kocaman bir medil bağladı

Arzu koşa koşa indi aşağıya

Atın terkisine atladı

Atlı atını sürdü

Köpekler havlamaya başladı

Arzu'yu yolun başında indirdi

Arzu Kamber'le kucaklaştı

Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı

Hiçbir şey demedi

Atını batıya doğru sürdü

Arzu'yla Kamber doğuya gittiler

Dörtnala soluk soluğa

Arzu'dan Kamber'e haber götüren atlı

Güneşe yaslamıştı sırtını

Hep batıya doğru gitti durmadan

Arzu'yla Kamber güneşe koştular

Dörtnala soluk soluğa

Hiç bilinmedik yerlerden geçtiler

Pınarlardan su içtiler kana kana

Daha sonrasını biz de bilmiyoruz

Ama iyi biliyoruz gittiler

Kimselerin onları bilmediği uzaklara

Her sabah yeniden güneşe yetiştiler

Her akşam yeniden uyuttular güneşi

Ağaç diplerinde uyuyakaldılar

Önce umutlar gibi yalnızdılar

Sonra çoğaldılar umutlar gibi

Belki şimdi çoktan sonsuzlaştılar

Korkuyu hiç bilmeyen sevinçlerde

Çok uzak şehirlerde adları

Günün ilk ışıklarıyla yazılıdır

Bütün gün boyu anlatılır

Bütün gün ışıklarında masalları

Direnci korkulardan yarattılar

Korku onlardan beri tanınmadı

Umutları eksiksiz sevgidendi

Gün onları anarak doğar şimdi

Onlardan beri acı vermez

Güneşin yavaş yavaş batışı akşamları

Onlardan beri gün yenidir

Güzellik yüceliktir

Tutku başeğmezliktir

Onlardan beri zaman bir bitmezliktir

Onlar bize öğrettiler sonsuzlukları

Dünyamızda yılgınlık onlardan beri yok

Onlar yoketti bütün uzaklıkları

İnancı bize onlar sevdirdi

Direnişi onlar gösterdi bize

Zaman silse bile uzun çağları

Direnen bir güzelliği silmez onlardan beri

GÜLLÜ İLE HAMZA

Nerede Padişah'ın kızı Güllü

Nerede dağlar tutkunu Hamza

Umut bir korku gibi görünürdü

Bilmedik uzaklarda sevinçler olmasa

Eskiden de sevinç çok kişilikti

Yalnızlık sevemezdi kendini uzun uzun

Tutku bir kesinlikti

Bir nergis inadıydı kendine inanmakta

Deniz bir başka yokluğu uyurdu

Dağ ayrı yerde dalardı uykuya

Bir yalnızlık bir umuda katılmasa

Yalnızlıktan ve umuttan korkulurdu

Nerede Padişah'ın kızı Güllü

Nerede dağlar tutkunu Hamza

Biri yokluğu bilmeyen umuttu

Biri sonsuzluklardı uzak dağlarda

Sessizlik yalnızlığın simgesidir

Simyacılarca bulundu çok önce

Daha Yusuf ile Züleyha zamanında

Çıplak ayakla koşarken sarayları

Daha o zaman bulundu

Belki biraz daha da eskidir

Simyacılar bile yoktu o zaman

Yalnızlık kendini sessizliğiyle bilir

Umut yalnızlığın düşmanıdır

Bir akşamüstü beklenmeden doğdu

Umudun doğumunu yalnızlık gördü

Doğuşu bir yalnızlık konusu oldu

Bir arada büyüdüler kavga gürültü

Şimdi ikisi de kesin kavgadır

Rüzgârlar denizde kıyılara vurdukça

Şimdi yokluk bir bilinmez geçittir

Adı bilinmezlikte sonsuzluk olmadıkça

Güllü yalnızlık bilmeyen umuttu

Hamza bir yağmur tadıydı dağlarda

Güllü sevinçlerde sonsuzluktu

Hamza kimsesizlikti yalnızlıkta

Kocaman sarayın avlusunda

Güllü bitmezlikti çığlık çığlığa

Hamza koyunlarını güderken uzakta

Yıldızlar yanıp sönerdi

Gece biterdi birden

Gün olur akşam olurdu

Zaman taylar gibi koşar giderdi

(Sen her zaman bir çocuksun

Büyümeleri öğrenemeden

Adın ister yalnızlık olsun senin

İster eksiksizlikte umut olsun

Sen her zaman tutkusun

Koşmak seslenmek bağırmak içinsin

Sevinçsin

Çığlık çığlığasın her kıyıda)

Dağda çoban ateşleri yakan Hamza

Yüceleri türküyle söyleyen gene o

Aşkları bilen Hamza

Aynlıklardan anlayan gene o

Dağların en büyük bilgini yalnızlık sevdalısı

Sessizliklerin öz kardeşi çığlıkların nişanlısı

Yoklukları bilen Hamza

Yaşarlıktan anlayan gene o

Yemyeşil bir yamaçta bir özgürlüğü anan

Bir ağaç dibinde ilkyazı karşılayan

Yağmurla rüzgârla sarmaş dolaş

Dağların sevdalısı

Yıldızlarla konuşan gene o

Umudun bitmezlikten yılmadığı

Kimsesizliğin sevinçle anlaştığı yer

Gündüzlerden aydınlıkken geceler

Öfkeyle zorlanınca bekleyişler

Bekleyeni olmayan gene o

Düşleri dünyalarca büyük

Yaşarlığı tutsaktı sarayda

Umuttu - umuduna ışıdı okyanuslar

Belki hiç varılmamış kıyılarda

Sevgi bir sonsuzluğu özlemekse

Bitmezlikte özler dururdu seni

Olmazlığı görmemiş bir çocuktu

Bir yarın gibi duyardı kendini

Sevincin onmazlığıydı Güllü

Hangi gemiler geçer sevdalardan

Hangi gemiler gider tutkulara

Düşlerinde koşa koşa arardı

Bahçede güller sardunyalar limonlar

Ihlamur aslanağzı ve akasyalar vardı

Bir umuttu büyürdü sonsuzlukta

Her yokluktan bir bitmezlik umardı

Nice gemiler gitti uzaklara

Nice uzaklarda mevsimler değişti

Güllü şimdi umuttur kıyılarda

Dünyada bir gün bile eskimedi

Bir gün saraya süt getirdi Hamza

Sütü aşçıbaşıya verdi

Sonra çıktı sarayın bahçesine

Bir ağaç altına uzandı dinlendi

Yorgundu uyuyup kaldı

Sarayın bekçileri Hamza'yı bilirlerdi

Gördüler ama ses etmediler

Hamza uyandı

Güneş dalların arasından indi yere

Dalların ardı pembeye boyandı

Bir kuş öttü bir sessizlik uzandı

Sinekler gerindiler

Hamza yerinden kalktı

İki adım yürüdü

Hamza batan güne daldı

Birden Padişah'ın kızı Güllü'yü

Çiçek toplar gördü biraz ötede

Yıllar önce yaylada koşup oynadıkları

Ağaca tırmandıkları güzel Güllü

Şaşırdı Hamza'yı görünce

Gül demetini elinden düşürdü

Güllü Hamza'yı görünce utandı

Şaşırdı sendeledi

Hamza yetişip tuttu

Düşen gül demetini Güllü'ye verdi

Güllü Hamza'ya hiçbir şey demedi

Hamza da Güllü'ye ses etmedi

Sessizdir aşk

Bir süre yan yana durdular

Batan güne karşı

Günün son ışıklarını gözlediler

Sessizliği dinlediler

Yapayalnız

Güllü elindeki demeti Hamza'ya verdi

Hamza gün batınca çıktı saraydan

Güllü sabaha kadar uyumadı

Hamza yıldızlarla konuştu sabaha kadar

Mavidir aşk

Süt götürmek Hamza'nın işi değildi

Ertesi gün sığırtmaç iyileşti

Sütü saraya götürmeye hazırlandı

Hamza ben gideyim dedi babasına

Babası dinlemedi

Hamza yalvardı sığırtmaca

-Yarın gene ateşler içinde yat

Saraya bir daha gideyim

Bir gün daha o işi bana bırak

Sığırtmaç sözde gene hastalandı

Beklediler beklediler gelmedi

Güyümü Hamza götürdü saraya

Sonra gene serildi ağacın altına

Gözüne bir damla uyku girmedi

Gün çekildi güneş battı

Güllü gelmedi

Saraydan çıkarken çalındı kulağına

-Güllü bu gece hastalandı

Gene iş çıktı Müneccimbaşı'na

Gene iş çıktı hekimlere

Haber iki günde yaylaya ulaştı

-Hekimler çare bulamıyor

Dört bir yana haber salındı

Bir ilaç bilen varsa gelsin

Hastalığı geçirene armağanlar sunulacak

Güllü gitti gidiyor

Hamza başını ellerinin arasına aldı

Düşündü

-Gül suyuna iki karanfil atsam

Bir çaydanlık ıhlamur kaynatsam

Çiçek tozları serpsem üstüne

Hepsini karıştırıp şişeye koysam

Üstüne bir kelebek resmi çizsem

Yarısını kendim içsem

Yarısını da Güllü'ye götürsem

Bir sabah elinde şişeyle

Sarayın kapısını çaldı Hamza

Kapı bekçisi kırıldı gülmekten

-Hamza eğer bu iş kaldıysa sana

Acı haber yakındır

Çok yaşlı bir ilaççı

İlacını verip çıktı

Ardından Hamza girdi

Şişeyi hekimlere verdi

Dedi - bundan ona hemen içirin

İçirmeden önce de

Bunu sana Hamza gönderdi deyin

Ben burada biraz bekleyeceğim

Eğer iyi gelmezse

Bir başka ilaç deneriz ardından

Hekimler girdiler Güllü'nün yanına

Hamza getirdi deyip uzattılar ilacı

Güllü birden gözlerini açıp baktı

Güllü iki günde kalktı ayağa

Hamza'yı çağırdılar yayladan

Ne dilersen dile bizden dediler .

Hamza güldü

-Bir şey istemem dedi

Hamza yalvardı babasına

-Sığırtrmacın işini bana ver

Saraya her gün ben süt götüreyim

Ya da bir gün o gitsin bir gün ben

Sıkılıyorum yayladan

Süt götürdüğüm zaman

Sarayın bahçesinde eğleniyorum

Babası dedi ki

-Bu işin ucunda bir iş var

Bir kese altın verdiler almadın

Sen ne garip adamsın

Padişah soyu musun

Sarayda ne işin var

Senin yerin saray değil senin yerin bu dağlar

Gene de sen bilirsin

Sütü yüklenip gitmek zor gelmezse

Üç saat yol yürümek umurunda değilse

Bir gün sığırtmaç gitsin

Bir gün sen git saraya

O sabah sütü gene ahçıbaşına verip

O ağacın altına şöyle bir uzanınca

Biraz uyumak için zorlarken kendini

Bir de baktı ki Güllü yanında

Gül topluyor

Güllü dedi ki ona

-Bir yaşarlık getirdin dağlardan

İki günde yendim elinle ölümü

Yokluğunda ölümle anlaşırken

Birden ölümü yoketmek ne güzel

Şaşılacak şey

Birden senin oldum inan bana

Sensizlik adında her şey çekildi

Dallardan mavilikten bile

Kocaman bir dünyada

Yalnız senin varolman ne garip

Bütün bir yaşarlığı seven bana

Sensizlik ne garip

Uçurum gibi geliyor insana

Düşmekle bitirilemeyen derinlik gibi

Varlıktan önceki yokluk gibi

Umuttan önceki yalnızlık gibi

Sensizliğin varamadım anlamına

Hamza dedi ki ona

-Ben sana bilgiçliğimle bir ilaç getirmedim

Dağlardan yaşarlık getirdim sana

Ölümü hiç bilmeyen çiçeklerden

Yokluğu anlamayan kaynaklardan

Sana aldım bir yakınlık getirdim

Yoksa ilaç nedir ne bileyim

Umdum ki yaşarlığa ölüm yok

Anladım ki sevinç sonsuzluktandır

Nasıl kaynaktansa su

Gördüm ki yüreğim

Seni bitmez bir inanç gibi aramaktadır

O zaman sana geldim

Sana dağlardan umutlar getirdim

Sana ses gibi geldim uzaklardan

Yankılandım kendimi söyledim

Göçmen kuşlar gibi geldim

İlk yazlar serüvenler bitmezlikler gibi geldim

Zorunluydum sana

Eksiksiz seninleydim

İnançtır aşk

Bir yücelikse bir olmak adına

Dağ rüzgârına benzer

Süzülür yamaçlardan

Anlamaz dur demeyi

Varmadan uzaklara

Sonsuz yüceliktir aşk

Korkuyu öğrenmedi

Yalnızlıktan başladı

Yürüdü umutlara

Artık inanç oldu aşk

Bir direnişse varolmak adına

Sonsuz güzelliktir aşk

Andırmaz şehirlerde yoklaşmayı

Bir yokluktan bir yokluğa

Bir yalnızdan bir yalnıza yol vermez

Eksiksiz olmaktır aşk

Hep o ağacın altında buluştular

O kimsesiz gölgelikte beklediler akşamı

Günle birlikte doğup günle birlikte battılar

İnançlarını söylediler

Anlattılar denizlerin hangi mavide koşuştuğunu

Hangi mavide durup kaldığını söylediler

Düşündüler

Hiç durmadan düşündüler

Korkuyu yalnızlığı ve yalnızlığında egemen olanı

Bir deniz gibi güçlüydüler

Sonsuzlukta ve mavilikte

Bir gök kadar uçsuz bucaksızdılar

Her sonsuz sevgiye konan korku

Usulca çırptı kanatlarını

Usulca indi yere

Ama her şey umuttu

Her şey korkuda bile

Bir bulut gibi yoğunlaştıkça yoğunlaştılar

Gün denizlerde kısa

Dağlar inerken akşama

Yıkanırken ince sular

Işıklarla

Işıklarla

Gün kısa sorularda

Aydınlanırken gölgeler

Deniz durgun

Yollar uzun

Umut eksik

Korku yaman

Gökler yeniden başlıyor

Gün kısa sonsuzlukta

Gün duygusuz

Yatakta

Boşlukları uyuyor

Neredesin

Gün kısa yalnızlıkta

Bir gün dedi ki Padişah

-Oğlum yok

Güllü'yle evlenen oğlum olacak

Tahtım erkek çocuksuz kalmasın

Öyle bir damat bulun ki bana

Ben öldükten sonra beni aratmasın

Bir yarış düzenleyin gençler arasında

Bulalım ok atmakta sevmekte düşünmekte

Savaşmakta inanmakta birinciyi

İsteyen genç bu yarışa katılsın

Ama yarışa katmayın olur olmazı

Saçma sapan birini çıkarmayın karşıma

Birinci geldi diye

-İlk yarış ok atma yarışı olsun

İkinci yarış şiir söyleme yarışı

Üçüncü yarışta acıya dayanılsın

Böylece bulalım en üstün kişiyi

Savaşçıyı inançlıyı erdemliyi

Onu tahtımıza alıştıralım

Birinci yarışta oklar gerildi

Dizildi yüzlerce genç

Bir yandan da Hamza

Umudu yorgun kolları titrek

Zaten kendinin olanı

Bir de yarışarak isteyecek

Bilerek anlayarak sevinerek

Zaten onun olanı

Başkalarından alacak

Gözünde ne Padişah'ın yüce tahtı

Ne içinde sarayların özlenen saltanatı

Ne düşlerinde altın ışıklar

Ne sevgiden inançtan başka bir tasa

Bir elinde yalnızlık

Bir elinde umut

Sıra bekliyor

Vurdu vuracak

Akşam çukurluklara ağır ağır iniyor

Birinci yarış bitti kazananlar ayrıldı

İçlerinde Hamza da var

Hamza ertesi gün ikinci yarışa geldi

Hamza bir şiir söyledi

Dağlar taşlar anladı

Kayalar çiçeklendi

Durdu şiir söyledi

Göstermeden ağladı

Bu iğrenç tahtta ne var

Dünya sıraya girdi

Dünya şair kesildi

Gelin alan satanlar

İkinci yarışı tam üç kişi kazandı

Biri Hamza

Biri Sultan'ın amcası oğlu

Biri de ülkesinden kovulmuş bir şehzade

Ertesi gün üçüncü yarış yapılacaktı

Son kalan iki kişiye hazırlandı cellatlar

Yanlanna bir yudum su verilmeden

Üçü yola salındı

Tam yedi dağı aşıp

Sekizinci dağın tepesindeki kaynaktan

Padişaha bir testi mavi su getireceklerdi

Suyu en önce getiren kazanacaktı yarışı

Üçü de düştü yola

Üç gün beklediler yok

Dört gün beklediler yok

Beş gün beklediler yok

Altıncı gün amca oğlu çıkageldi

Elinde mavi suyla çıkageldi

Yedinci gün de şehzade göründü

Beklediler beklediler Hamza yok

Hamza geri dönmedi

Sekizinci gün cellatlardan biri

Şehzadenin boynunu vurdu sessizce

Ölüsü kimseye gösterilmedi

Ama Hamza nerede

Hamza yok

Hamza geri dönmedi

Sekizinci günün gecesi bir atlı gizlice

Saraydan çıkıp dağlara sürdü atını

Gidip buldu Hamza'yı zincire vurduğu mağarada

Ona dedi ki -Birinci gelen belli

Sen yarışta üçüncüsün

Şimdi seni salsam yola

Mavi suyu olsa olsa üç günde götürürsün

İkincinin bile boynu çoktan vuruldu

Gel sen beni dinle seni salayım

Çek git buralardan başka yerlere

Sen garip bir çobansın

Padişahın kızı senin neyine

Taht işinden de zaten anlamazsın

Ne dersen de

Hamza düşündü

-Sal beni dedi sal beni gideyim

Sal beni

Ben tahttan çoktan geçtim

Çöz kollarımı

Çöz de gideyim

Hamza çekip gitti çok uzağa

Ve tam düğün yapılacakken

Güllü yeniden düştü yatağa

Gene hekimler binbir ilaç denedi

Güllü her gün biraz daha soldu

Bir yaz bitiminde bir gül gibi

Yaprak yaprak döküldü yalnızlığa

Baktılar ki çare yok

Arattılar Hamza'yı

Adamlar saldılar yedi bucağa

100

Bir köyde çobanlık ederken buldular onu

-Çabuk yetiş dediler

Biraz daha beklersen Güllü yok

Hamza atlılarla birlikte girdi başkente

Hemen saraya koştu

Hamza'yı hekimlerin yanına getirdiler

-Haydi çabuk söyle Hamza dediler

Neler istiyorsun ilaç yapmak için

Söyle de bulduralım

Dedi ki Hamza hekimlere

-Ben hekimlikten ne bilirim

Ben sevgiden anlarım

Ben sizin gibi işi derinden almam

Ama bir yalnızlıksa nedeni hastalığın

Öldürülmüş bir tutkuysa boşlukta

Çabuk bir avuç papatya kaynatın

Karanfil atın içine

Azcık gülsuyu katın

Bunu sana Hamza yolladı deyin

Kaşık kaşık içirin

Ona deyin ki Hamza yaptı bunu

Sen iyileşmezsen o da iyileşmez

Sen ölürsen o da yaşamayacak

Bunu ona açık açık anlatın

Hamza'nın yolladığı ilacı içen Güllü

Yeniden dünyaya geldi

Yeniden iyileşti

--Ona benden selam söyleyin dedi

Boşuna inanmasın onsuz olacağıma

Hamza gene başını alıp gitti

Tam düğün eşiğinde

Çalgılara dokunmak üzereyken parmaklar

Tam davula indi inecek tokmak

Yeni bir gün başlarken

Duyuldu ki Güllü yeniden hastadır

Düğün durdu başlamadan

Saray acıya ve öfkeye boğuldu

Dediler ki Padişah'a

-Güllü iki günde bir yatağa düşüyor

Ne ilaç yapsak boşuna

Siz de biliyorsunuz ki iyileşmiyor

Hamza papatya suyu kaynatırsa

İçine de gülsuyu katılırsa

Ya da birazcık ıhlamur çiçeği

Hasta iki saniyede ayakta

Bu ne biçim iş biz de anlamadık

İşler bizim bilgimizi aştı artık

İsterseniz bir de siz konuşun Güllü'yle

Sizi de anlamazsa

İlaçların bir yararı olmayacak

Padişah öfkeden bar bar bağırdı

-O Hamza salağının boynu vurulacak

Bulun getirin onu

Dedi ama öfkesi yarıda kaldı

Gelen haber kötüydü

Güllü can veriyordu neredeyse

Eğer Hamza hemen buldurulmazsa

Gelip ilacını eliyle kaynatmazsa

Güllü iki güne çıkmaz gider

Padişah hüngür hüngür ağlayarak

-Gidin nerede bulursanız bulun onu

Önce ilacı kaynatsın

Sonra şu düğünü yapalım

Daha sonra vurdururuz boynunu

Koştular aradılar buldular

Gene tutup başkente getirdiler Hamza'yı

-Bak dediler

Bu senin son ilacın

Yakında boynun vurulacak

Ama ölmeden önce söyle bu tılsımı

Söylemezsen ölür gider Güllü

Öbür dünyada kavuşuruz diyorsan

Boş yere umutlanma

Sen orada da çobansın nasıl olsa

Güllü'yü seviyorsan söyle

Ne katıyorsun ilacın içine

Hamza dedi ki onlara

-Gördünüz ilacı önünüzde yaptım

İçine gizlice bir şey katmadım

Ama siz baştan beri yanıldınız

Güllü bir sevgi hastasıdır

Bunda şaşacak ne var

Sevdiğinin sunduğuyla iyileşiyor

Bana gelince ben elimden geleni yaptım

Ondan uzakta kalmaya katlandım

Her yapılana boyun eğdim

Ölümden şu kadarcık korkmazken

Yarıştan atılmaya evet dedim

Mutlu olsun istedim

Ama görüyorsunuz ki olmuyor

Sevgi bu

Ne ölüm ne korku ne padişah tanıyor

Siz gene suya dört beş tane karanfil atın

Üstüne nane ekleyin

Limon sıkın

Kaynatın

Bunu sana Hamza gönderdi deyin

Yalnız sakın boynumu vurdurmayın

Sonra düştüğü yataktan kalkamaz bir daha

Ve dedi ki Hamza

-Ben birazdan gideceğim

Ondan sonrası sizin işiniz

Boynumu mu vurdursunuz

Yoksa vurdurmaz mısınız

Siz bilirsiniz onu

Ben kendi ölümüme yanmam

Ben ölürsem yaşayamaz Güllü

Ben ölürken Güllü'nün ölümünü ölürüm

Ölüm bu yüzden zor geliyor

Önce bırakın beni

İki çift söz söyleyeyim ona

Ona diyeyim ki yaşamak zorundasın

Sevgi yaşarlıkta sevgidir diyeyim

Ölüm sevgiyi yıkar

Onu yaşamaya inandırayım

Sonra çeker giderim

O tek benimsesin yaşamayı

Ama bundan da bir sonuç alamazsak

Anlayın ki bu sevgi onmayacak

O zaman siz bilirsiniz

Ya benden ve Güllü'den geçersiniz

Ya da sarayları saray yapan saçmalıktan

Hamza dedi ki Güllü'ye

-Güneş ufukta eskidi

Bizi akşam çağırıyor

Düşünmenin vaktidir

Yaşamak geç kalıyor

Şimdi ya bir sevgiyi ölümlere vermek

Ya onu ayrılıkta yaşamak acılarla

Bir şey değil ölümü benimsemek

Sensizliği giyinmek sonsuzlukta

Senle olmak böyle güzel olmasa

Sensizlikte ölümlere varmak hiç zor değil

Ne sen geç bu sevgiden ne ben geçeyim

Sen onu benden uzakta bir bitmezlik gibi yaşa

Ben senin sevginde eskiyeyim

Yoksa benim boynumu vuracaklar

Ölüm yaşamanın en kolay yanı

Biliyorum ölürsem ardımdan geleceksin

İşte buna katlanamıyor içim

Bırakalım uzaktan uzağa olsun bu sevgi

Yaşayarak utandırsın engelleri

Saçmayı gülünç etsin yaşayarak

Hemen ölüme sunmasın kendini

Güllü dedi ki Hamza ya

-Sevgi anlamaz ayrılığı

Ayrılan sevgi olmaz

Sevgi uzaklarla bölünemez

Boş yere kandırmaya çalışma beni

Senin ölümün korkutmazken seni

Benim ölümüm neden korkutuyor

Senin için ölümü anlarken

Benim için anlamamak

Yanlışların en sevimsizi

Bir de şunu söyleyeceğim sana

Vuruşmadan ölen sevgi yoktur

Git başına sevgiden anlayan üç beş yiğit topla

Savaşmayı yüklen

Sen vuruşarak öleceksin

İğrenç cellatlara boynunu uzatmadan

Ben hiç kimseye boyun eğmeden

Çarpışa çarpışa can vereceğim

Haydi artık durma git

Ben yeniden düşeyim yataklara

Seni yeniden çağırdıkları zaman

Bütün gücünle saldır saraya

Hamza'nın masalını bilen yüz elli yiğit

Hamza'nın çağrısına katıldı

Atlarını düzenlediler

Kılıçlarını parlattılar

Beklemeye başladılar

Aradan on gün geçti geçmedi

Saraydan bir atlı geldi soluk soluğa

Dedi ki Güllü gene hastalandı

Ha öldü ha ölüyor

Bunun derdi de sende dermanı da

Gel Güllü'yü iyileştir

Boynunu da hazırla cellata

Cellat senin için bıçağını biliyor

Diyorlar ki Hamza öldükten sonra

Güllü umutlanmaz da Hamza'ya

Yatağa düşmez olur

Gel onu son olarak iyileştir

Senin gibi birine

Güllü için ölmek yaşamaktan güzeldir

Hamza'yla birlikte

Yüz elli yiğit yola düştü

Saraydan gelen atlının aklı karıştı

Padişah bu kadar çok adamı

Bir arada görmek istemez dedi

Ama dinletemedi

Dört nala vardılar saraya

Padişah kapıyı açtırmadı

Yüz elli yiğit kırdı kapıyı

Yüz elli yiğit üç saat savaştı

Yer gök kızıl kana döndü

Savaş bitti

Gidip bir odada buldular Padişah'ı

Sevgiye karşı ölüm koydun dediler

Kana girdin

En gerçek şey sevgidir

Görmek istemedin

Şimdi tahtın da elimizde

Gelgelelim

Bizde padişah olacak boşluk yok

Haydi Güllü'yü ver de çekip gidelim

Padişah dedi ki Hamza'ya

-Bozma yönetenlerin yasasını

Savaştın ve kazandın

Artık Güllü de senin taht da senin

Güllü yü alıp gidemezsin

Yaylaların düzenine uymaz saray düzeni

Tahtı boş bırakırsak

Öldüğüm gün sallanır

Kan gövdeyi götürür

Hamza dedi ki Padişah'a

-Sevmekle yönetmek ayrı şeyler

Seven yönetmek bilmez

Ben nereden padişah olacağım

İçim kırların rüzgârıyla dolu

Düşüncem en geniş denizlerde

Duygularım kışa da yaza da ayrı tutkun

Sen istersen bir garibin boynunu vurdurursun

Ben onu yapamam ki

Öldürmekse çarpışarak öldürürüm

O da bir padişaha yaraşmaz ki

İyisi mi sen bir padişah bul kendine

-Kırların yasası uymazsa sarayına

Sen sarayının yasasını koru

Kırlar kendi yasasını sürdürür

Doğrudur

Bir çobandan sana padişah olmaz

Yarışı alsam da tahtı almayacaktım

İyi ettin de engelledin beni

Şimdi bileğimin gücüyle aldım

-Bir gün sarayların yasasından bıkarsan

Kırlara doğru gel

Güllü'yle ben sana çiçek toplarız

Sana dağları sevdiririz

Bilmediğin güzellikleri anlatırız

Yönetmenin saçmalığını görüp

Severek yaratmak istersen bir gün

Gel bizi bul yaylada

Sana uzak kırların yasasını öğretiriz

Güneşin doğuşuna katılmayı

Güneşle birlikte batmayı her akşam

Göklerle birlikte geniş olmayı

Dağlarla birlikte yüce

Yıldızlarla birlikte çok olmayı

Bildiğimiz kadar söyleriz sana

Hamza Güllü'yü odasında buldu

Kucaklaştılar sevinçle

Umut yalnızlığa eklenip sevgi oldu

Güllü giyindi bohçasını aldı

Gitti babasının odasına

Dedi ki -Böyle ayrılmak istemezdim

Biraz önce hoşça kal dedim anneme

Şimdi de seni kucaklamaya geldim

Yazık ki kan girdi aramıza

Bu yüzden kırgınım sana

İstersen birbirimizi bir daha görmeyelim

Sakın yanıp yakılma

Ne benden sultan olurdu ne Hamza'dan padişah

Biz sevgiye göre yaratılmışız

Yasalar koymaya içimiz yetmez bizim

Yasalar uygulamayı beceremeyiz ama

Sevgiyle yaratmayı sevgiyle yıkmayı

Sevgiyle savaşmayı biliriz

İnsan için olmak işimiz bizim

Biz kimsenin boynunu vurduramayız

Kimse için zorla sevgi yaratamayız

Yönetiyoruz diye kıramayız

Sevmediğimiz gün ölürüz biz

Yazgımız bu bizim

Çalgılar çalınmadı davullar vurulmadı

Kuş sesleri yetti sevinci anlatmaya

Çağlayanlar o gece coştu

Gece yarısına doğru şimşekler çaktı

Otlar ıslandı sevindi

Bütün toprak katıldı sevince

Dallar biraz daha tomurcuklandı

Sabaha doğru yağmur dindi

Işıklar vurdu dallara bembeyaz

Son yıldız söndü

Kuzular uyandılar

Güneş dalların arasından çıktı

Bir ağacın tepesine kondu koskocaman

Bir kırlangıç yere doğru süzüldü

İlkyaz yaza dönüştü

İlkkışın serinliği vurdu dağlara

Diz boyu kar yağdı

Tipi göz açtırmadı

Sonra gene yarıldı bulutlar

Yüzyıllardan beri Güllü

Uzak yaylalarda bir umuttur

Her akşam süt sağar

Hamza dağlarda dirençtir

Güllü'yle unutur tekliğini

Avuçları bulut ve toprak kokar

Saray çoktan yıkıldı

Şimdi yerinde birkaç yıkık duvar var

Duvarda yaşananlardan iz bile yok

Padişah'ı bir akşamüstü sessizce gömdüler

Tarihlerde daha başka bilgi yok

Sultan'ın ne olduğunu bilmiyoruz

Şimdi dağlarda Güllü

Yaşlanır yün eğirir

Yeni bir Güllü doğar

Ocak başında yaşlı bir Hamza

Padişah masalları anlatır

Yeni bir Hamza doğar

Yeni bir ilkyaz gelir

Yeni bir sabah başlar

S O N